

ติดกับดักนรก

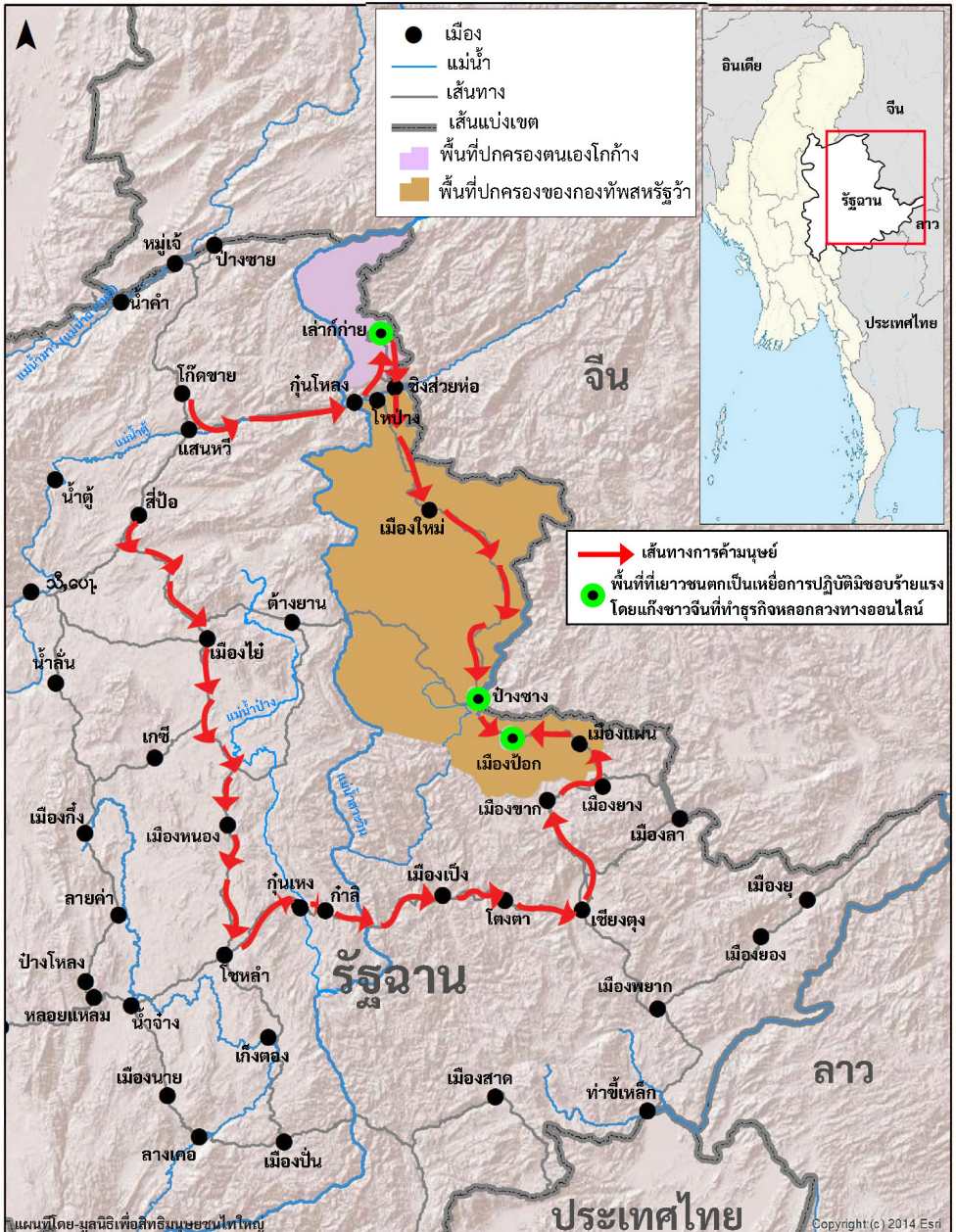
การค้ามนุษย์ การเอาคนลงเป็นทาส
และการทรมานเยาวชน โดยแก๊งชาวจีน
ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐฉาน
หลังการทำรัฐประหาร 2564 ในพม่า

ตุลาคม 2566

มูลนิธิเพื่อสิทธิมนุษยชนไทใหญ่

เส้นทางการค้ามนุษย์ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐฉาน

บทนำ

รายงานนี้ จัดทำขึ้นจากการสัมภาษณ์หญิงสาวสามคนและชายหนุ่มสองคน ซึ่งตกเป็นเหยื่อการปฏิบัติโดยมิชอบร้ายแรงโดยแก๊งชาวจีนที่ทำธุรกิจหลอกลวงทางออนไลน์ การพนัน และสื่อลามกอนาจาร ในเขตปกครองโกก้างและว่า ภาคตะวันออกเฉียงเหนือในรัฐฉาน

สิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขาเกิดขึ้นหลังการทำรัฐประหารเดือนกุมภาพันธ์ 2564 และกรณีของผู้ให้สัมภาษณ์สี่คนเป็นผลโดยตรงเนื่องมาจากต้องออกจากโรงเรียนและตกงาน ภายหลังจากการทำรัฐประหาร อดีตนักเรียนสามคนและพยาบาลของกลุ่มซีดีเอ็ม (CDM) หนึ่งคน ต้องหา路子ทำงาน และต้องตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ อยู่ในสภาพที่ถูกทำให้เป็นทาส ในเมืองต่างๆ ภายใต้อการควบคุมของกองทัพสหรัฐว่า (United Wa State Army/UWSA) รวมทั้งเมืองปางซาง และเมืองปัก ซึ่งพวกเขาถูกบังคับให้ทำงานหลอกลวงคนทางออนไลน์ ให้บริการทางเพศกับสมาชิกแก๊งชาวจีน และต้องเข้าร่วมในการถ่ายทำวิดีโอลามกออนไลน์ เมื่อขัดขืน ก็จะถูกข่มขู่ทรมาน และหากเป็นผู้หญิงก็จะถูกทารุณกรรมทางเพศ

ผู้ให้สัมภาษณ์อีกคนหนึ่งที่ไม่ได้ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ แต่สมัครใจเข้าทำงานในคาสิโนออนไลน์ที่เมืองเล่าก๋าย เมืองหลวงของเขตโกก้าง เล่าให้ฟังว่าน้องสาวของเธอซึ่งเคยทำงานกับเธอ ตัดสินใจฆ่าตัวตายด้วยการกระโดดลงมาจากตึกสูง หลังถูกกล่าวหาว่าฉ้อโกง และถูกรุมโทรมโดยนายจ้างชาวจีนและพรรคพวกของเธอ เมื่อเธอไม่สามารถหาเงินมาใช้คืนเงินส่วนที่หายไป

มีการเรียกเงินมากถึง 30,000 หยวนจากเหยื่อการค้ามนุษย์ เพื่อแลกกับการปล่อยตัว มีคนหนึ่งที่ได้รับการปล่อยตัวหลังครอบครัวยอมจ่ายเงิน สองคนได้รับการปล่อยตัวหลังจากครอบครัวของเหยื่ออีกคนหนึ่ง ใช้เส้นสายเพื่อเจรจากับทางการว่า อีกคนหนึ่งสามารถหลบหนีออกมาได้ระหว่างที่ถูกส่งตัวไปอีกที่หนึ่ง ไม่มีกรณีใดที่ผู้กระทำผิดถูกนำตัวมารับโทษ

คำบอกเล่าของพวกเขาเป็นหลักฐานชัดเจน แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ ระหว่างแก๊งชาวจีนกับหน่วยงานในพื้นที่ ในสองกรณี เมื่อครอบครัวของพวกเขาติดต่อไปยังสำนักงานของกองทัพสหรัฐว่า (UWSA) ในเมืองเล่าเสียเพื่อขอความช่วยเหลือ มีการส่งข้อมูลให้กับแก๊งชาวจีน และเป็นเหตุให้สามารถหลบหนีหรือเคลื่อนย้ายเหยื่อไปที่อื่น ก่อนที่เจ้าหน้าที่จะ “บุกตรวจค้น” ศูนย์กลางของการหลอกลวงทางออนไลน์ในเมืองเล่าก๋าย มีเจ้าหน้าที่แต่งเครื่องแบบรักษาความปลอดภัยอย่างเปิดเผย พวกเขาเป็นเจ้าหน้าที่ของกองกำลังทหารบ้านโกก้างที่ทำงานสนับสนุนรัฐบาลทหารพม่า

เหยื่อที่ถูกบังคับให้ทำงานหลอกลวงทางออนไลน์ในเมืองปักเปิดเผยว่า พวกเขาทำงานโดยใช้โครงข่ายมายเทล (Mytel) ซึ่งเป็นธุรกิจของกองทัพพม่า และเป็นบริษัทโทรคมนาคมของพม่าเพียงแห่งเดียวในตอนเหนือของพื้นที่ว่า ทำให้เกิดคำถามว่าเหตุใดรัฐบาลสหภาพบริหารแห่งรัฐ (SAC) ที่มีศักยภาพสอดส่องดูแลอย่างกว้างขวางกลับไม่สามารถปราบปราม อาชญากรรมไซเบอร์ในโครงข่ายของตนเองได้

มูลนิธิเพื่อสิทธิมนุษยชนไทใหญ่ (Shan Human Rights Foundation -SHRF) เรียกร้องให้หน่วยงานในเขตปกครองโกก้างและว่า ยุติความร่วมมือและยุติการคุ้มครองแก๊งอาชญากรรมที่อยู่ในพื้นที่ของตนเอง และเรียกร้องประเทศจีนให้ใช้มาตรการที่เป็นผลมากขึ้นเพื่อตรวจสอบพลเมืองของตนเองที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับปฏิบัติการเหล่านี้ SHRF ยังเรียกร้อง ประเทศเวียดนาม ซึ่งเป็นเจ้าของโครงข่ายเวียดเทล (Viettel) และเป็นคู่ค้าของมายเทล (Mytel) ให้สอบสวนการใช้โครงข่ายมายเทล เพื่อก่ออาชญากรรมไซเบอร์ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐฉาน

สารบัญ

บทนำ	2
พื้นที่เป้าหมายของการค้ามนุษย์และการปฏิบัติโดยมิชอบ	6
• พื้นที่ปกครองของกองทัพสหรัฐอเมริกา (UWSA) ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของภูฏาน	6
• พื้นที่ปกครองตนเองโกก้าง	8
ปัจจัยผลักดันการค้ามนุษย์: การต้องออกจากโรงเรียนและตกงานภายหลังการทำรัฐประหาร ปี 2564 ในพม่า	8
วิธีการหาเหยื่อการค้ามนุษย์	9
เส้นทางขนส่งเข้าสู่พื้นที่ของการค้ามนุษย์	10
การแสวงหาประโยชน์และการปฏิบัติโดยมิชอบประเภทต่างๆ	11
• การถูกบังคับให้ทำงานหลอกลวงทางออนไลน์	11
• การถูกบังคับให้ร่วมทำสื่อลามกออนไลน์	12
• การเอาคนลงมาเป็นทาสบำเรอเกม	12
• การรุมโทรม	13

วิธีที่ใช้เพื่อให้ปล่อยตัวเหยื่อ	14
• การจ่ายเงินเพื่อไถ่ตัว	14
• การติดต่อกับหน่วยงานกองทัพสหรัฐอเมริกา (UWSA)	14
• การหาทางหลบหนีออกมา	15
ความร่วมมือกับหน่วยงานในพื้นที่	16
• แก๊งอาชญากรรมที่ตั้งอยู่ในใจกลางเมือง	16
• แก๊งอาชญากรรมได้รับแจ้งเบาะแสล่วงหน้า	16
• ทหารบ้านในพื้นที่ให้ความคุ้มครองแก๊งอาชญากรรม	17
การใช้โครงข่ายมายเทล (Mytel) เพื่อก่ออาชญากรรมไซเบอร์	18
บทสัมภาษณ์จากเหยื่อ	19
• จาพาน (นามสมมุติ)	19
• จายเอ และ ซอซอ (นามสมมุติ)	25
• นวยนวย (นามสมมุติ)	31
• เซงเซง (นามสมมุติ)	36
บทสรุป	41

พื้นที่เป้าหมายของการค้ามนุษย์และการปฏิบัติโดยมิชอบ

พื้นที่ปกครองของกองทัพสหรัฐว่า (UWSA) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐฉาน

เหยื่อการค้ามนุษย์ที่คนให้สัมภาษณ์ในรายงานนี้ ต่างตกเป็นเหยื่อของแก๊งชาวจีนที่ปฏิบัติการในเมืองปางซาง และเมืองป๋อก ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐฉาน เป็นพื้นที่ภายใต้การควบคุมของกองทัพสหรัฐว่า(UWSA)ที่มีสัญญาหยุดยิงกับกองทัพพม่าตั้งแต่ปี 2532 เป็นพื้นที่ปกครองตนเองของกองทัพสหรัฐว่า และมีกำลังตำรวจและศาลของตนเอง

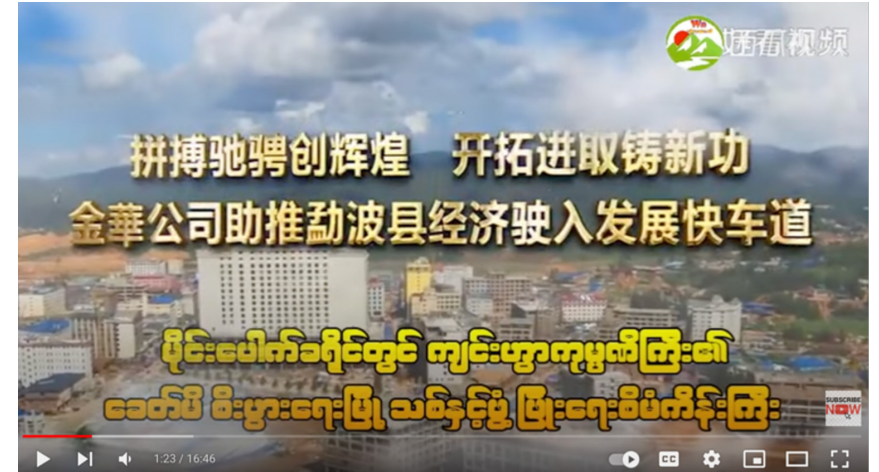
เมืองปางซาง (หรือ ปางคำ) เป็นเมืองหลวงของกองทัพสหรัฐว่า ซึ่งตั้งอยู่ตรงพรมแดนกับประเทศจีน เดิมเคยเป็นฐานที่มั่นในป่าของพรรคคอมมิวนิสต์ในพม่า ต่อมาเมืองแห่งนี้ได้รับการพัฒนาอย่างรวดเร็วช่วงทศวรรษ 1990 กองทัพสหรัฐว่าซึ่งได้รับอนุญาตจากรัฐบาลทหาร สามารถขยายเขตเศรษฐกิจได้อย่างเสรี รวมทั้งการตั้งบ่อนพนัน ซึ่งเดิมเคยมีลูกค้าเป็นนักพนันชาวจีนที่มาเล่นในบ่อน แต่ช่วงหลายปีที่ผ่านมาได้เปลี่ยนมาเป็นการพนันออนไลน์เพิ่มขึ้น

เมืองป๋อก เคยเป็นหมู่บ้านการค้าขายสินค้าเกษตรขนาดเล็ก ประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวล่าหู่และไทใหญ่ ตั้งอยู่ประมาณ 25 กิโลเมตรด้านตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองปางซาง ตั้งแต่ปี 2558 ด้วยการลงทุนจากจีน ทำให้บริษัทหินหัวของกองทัพสหรัฐว่าได้เปลี่ยนเมืองป๋อกอย่างสิ้นเชิง จนกลายเป็นเมืองขนาดใหญ่ที่มีตึกสูงระฟ้าทันสมัย

วิดีโอที่จัดทำขึ้นเพื่อการประชาสัมพันธ์¹ และมีการเผยแพร่ผ่านช่องทางของกองทัพสหรัฐว่า อธิบายถึงเขตพัฒนาเศรษฐกิจเมืองป๋อก ที่ถูกสร้างขึ้นบนที่ดิน “ว่างเปล่า ถูกทิ้งร้าง” แต่ในความจริงที่ดินเหล่านั้นเป็นที่ดินเกษตรกรรมและบ้านเรือนซึ่งทางการได้ยึดมาจากชาวบ้านเพื่อก่อสร้างเป็นเมืองแห่งใหม่²

1 <https://youtu.be/ZMciyaRKnJs>

2 <https://english.shannews.org/archives/16507>

ภาพนิ่งจากวิดีโอประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับเมืองป๋อกของช่องทีวีว่า (Wa State TV's channel)

พื้นที่ปกครองตนเองโกก้าง

หญิงสาวซึ่งถูกนายจ้างชาวจีนรุมโทรม และได้ฆ่าตัวตาย เคยเป็นลูกจ้างในคาสิโนออนไลน์ในเมืองเล่าก๋าย เมืองหลวงของพื้นที่ปกครองตนเองโกก้าง

เมืองเล่าก๋ายได้พัฒนาจนเป็นเมืองคาสิโนที่เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วภายใต้ กองทัพพันธมิตรประชาธิปไตยเมียนมา (Myanmar National Democratic Alliance Army - MNDAA) หลังมีการหยุดยิงในปี 2532 ในปี 2552 กองกำลังที่แยกตัวออกมาจาก MNDAA ได้เข้าร่วมกับกองทัพพม่าเพื่อขับไล่กองทัพ MNDAA ออกไป และในปัจจุบันได้รวมตัวเป็นกองกำลังพิทักษ์ชายแดน (Border Guard Force) ในปัจจุบัน รัฐบาลทหารพม่า (SAC) และกองกำลังพิทักษ์ชายแดนโกก้าง (Kokang BGF) ได้ร่วมกันปกครองพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษโกก้าง

ปัจจัยผลักดันการค้ำมนุษย์: การต้องออกจากโรงเรียน และตกงานภายหลังการทำรัฐประหาร ปี 2564 ในพม่า

ประสบการณ์จากการค้ำมนุษย์ในรายงานนี้ เป็นผลโดยตรงมาจากการที่หนุ่มสาวเหล่านี้ต้องออกจากโรงเรียน หรือต้องตกงาน ภายหลังการทำรัฐประหาร วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2564 ในพม่า

เยาวชนสามคนเป็นนักเรียนขณะที่เกิดการทำการรัฐประหาร จาพาน (นามสมมุติ) เป็นนักเรียนมัธยมตอนปลายซึ่งได้เข้าร่วมประท้วงต่อต้านการทำการรัฐประหาร และปฏิเสธที่จะกลับไปเรียนเมื่อโรงเรียนได้เปิดทำการใหม่เมื่อเดือน มิถุนายน 2564 เธอถูกพ่อแม่กดดันให้กลับมาเรียน เป็นเหตุให้เธอหาทางออกด้วยการหางานทำ ส่งผลให้เธอตกเป็นเหยื่อการค้ำมนุษย์ในอุตสาหกรรมสื่อลามกออนไลน์ในพื้นที่ของว่า

จายเอ และ ซอซอ (นามสมมุติ) เป็นนักศึกษาขณะที่เกิดการทำการรัฐประหาร เพราะไม่ต้องการเรียนต่อภายใต้ระบอบทหาร พวกเขาจึงเริ่มทำงานบริษัทมือถือในเมืองล่าเสี้ยว แต่เพราะได้รับเงินเดือนน้อย พวกเขาจึงต้องหางานที่ดีกว่าทำในพื้นที่ของว่า สุดท้ายก็ถูกหลอกให้ทำงานกับแก๊งหลอกหลวงออนไลน์

นวนวย (นามสมมุติ) เคยทำงานเป็นพยาบาลในโรงพยาบาลรัฐที่ย่างกุ้ง หลังการทำรัฐประหาร เธอเข้าร่วมขบวนการอารยะขัดขืน (ซีดีเอ็ม) และเข้าร่วมประท้วงต่อต้านรัฐบาลทหาร เมื่อเริ่มมีการปราบปรามการประท้วงอย่างรุนแรง เธอจึงย้ายไปอยู่กับญาติทางตอนเหนือในรัฐฉาน แต่ก็ถูกหน่วยงานของรัฐพม่าไล่ล่า สุดท้ายจึงหนีไปอยู่กับกลุ่มต่อต้านในป่า เพราะไม่สามารถกลับมาทำอาชีพเดิมได้ เธอจึงหางานทำเป็นพยาบาลในพื้นที่ของว่า และเป็นเหตุให้ตกเป็นเหยื่อการค้ำมนุษย์และการเอาคนลงมาเป็นทาสบำเรอกาม

วิธีการหาเหยื่อการค้ำมนุษย์

เยาวชนสามคนถูกหลอกให้เข้ามาทำงานจากการเห็นโฆษณารับสมัครงานทางออนไลน์ จาพาน ได้สอบถามข้อมูลหลังจากเห็นโฆษณาในวีแชต (WeChat) ที่ต้องการรับสมัครพนักงานโรงแรมที่พูดภาษาจีนได้เพื่อทำงานในเมืองเล่าก๋าย จายเอ และ ซอซอ เห็นโฆษณารับสมัครงานในเฟซบุ๊ก พวกเขาต้องการผู้ชายที่พูดภาษาอังกฤษได้และมีความรู้ทางคอมพิวเตอร์เพื่อทำงานกับบริษัทพนันออนไลน์ที่เมืองปางซาง โดยจะได้รับเงินเดือนมากถึงสองล้านจ๊าต

นวนวย ได้รับการติดต่อจากคนที่เคยรู้จักกันซึ่งทำงานในเมืองเล่าก๋าย เขาเสนอให้เธอทำงานเป็นพยาบาลที่เมืองปางซาง โดยจะได้รับเงินเดือน 2,000 หยวน

เส้นทางขนส่งเข้าสู่พื้นที่ของการค้ามนุษย์

สำหรับเยาวชนทั้งสามคนที่เห็นโฆษณาทางออนไลน์ ผู้ติดต่อขอให้เริ่มจากเดินทางไปยังเมืองที่อยู่ตอนเหนือของภูมิลำเนา เพื่อไปพบกับนายหน้าที่จะช่วยให้พวกเขาเดินทางทางถนนพร้อมกับเหยื่อการค้ามนุษย์คนอื่นๆ ไปยังเป้าหมายตามจุดต่างๆ ซึ่งทั้งหมดตั้งอยู่ในเขตปกครองตนเองว่า

จาพาน ได้รับแจ้งให้เดินทางไปเมืองโก๊ตชาย ซึ่งเธอและเพื่อนอีกคนหนึ่งทำงานทำ จะได้พบกับชายคนหนึ่งจากลำเสี้ยวที่มีชื่อว่าอาซาน ซึ่งจะพาพวกเขาเดินทางด้วยรถไปเมืองเล่าก๋าย และจะได้เข้าพักในเกสต์เฮาส์ด้วยกัน พร้อมกับผู้หญิงอีกสามคนจากตอนเหนือของภูมิลำเนา เธอต้องเข้ารับการตรวจหาเชื้อโควิด จากนั้นให้รอเป็นเวลาสามสัปดาห์โดยยังไม่มีการทำอะไร ก่อนได้รับแจ้งว่ามีโอกาสมากกว่าที่จะได้งานทำ ถ้าเธอเดินทางไปที่เมืองปางซาง ในเขตปกครองว่า จากนั้นเธอและผู้หญิงอีกสองคนเดินทางด้วยรถยนต์ที่จัดเตรียมไว้โดยอาซานไปยังเมืองปางซาง ได้พักอยู่ที่นั่นช่วงสั้นๆ ก่อนจะเดินทางต่อไปยังเมืองป๋อก เมื่อถึงที่หมาย ผู้หญิงเหล่านี้ต้องกักตัวเพื่อป้องกันโรคโควิดสองสัปดาห์ในห้องเช่า ก่อนที่อาซาน จะรับตัวจาพาน และส่งตัวเธอให้กับแก๊งชาวจีนซึ่งทำธุรกิจสื่อลามกออนไลน์

จายเอ และ ซอซอ ได้รับการติดต่อให้เดินทางไปลำเสี้ยว เพื่อไปพบกับผู้หญิงคนหนึ่งชื่อว่า มะนุ พวกเขาอยู่ที่นั่นสัปดาห์ก่อนจะมีเยาวชนอีกสี่คนเดินทางมาสมทบจากโมนยวา, มะก่วย และตายาวะตี จากพวกเขาได้ร่วมกันเดินทางด้วยรถตู้ผ่านตอนใต้ของภูมิลำเนาไปยังเมืองเชียงตุง และเดินทางต่อขึ้นเหนือไปที่เมืองป๋อก และต้องกักโรคเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ ก่อนจะถูกนำตัวไปยังที่ทำงาน

นวนวนวย ได้รับการติดต่อจากโฆษณาออนไลน์ และได้รับแจ้งให้เดินทางไปเชียงตุง เพื่อไปพบกับคนที่รู้จักคนหนึ่ง ซึ่งจะพาเธอเดินทางด้วยรถยนต์ไปยังเมืองปางซาง ในเขตปกครองว่า เธอได้เข้าพักในเกสต์เฮาส์ ต่อมาได้รับการแนะนำให้รู้จักกับผู้ชายชาวจีนชื่อสายพม่า ซึ่งเสนอให้เธอทำงานเป็นพยาบาลให้กับบริษัทจีน โดยจะได้รับเงินเดือน 2,500 หยวน (ประมาณ 12,000 บาท) ซึ่งเธอได้ตอบตกลง โดยแทบไม่รู้เลยว่าเธอจะถูกกักขังเป็นทาสบำเรอกามโดยแก๊งหลอกหลวงออนไลน์ เธอทราบในเวลาต่อมาว่าคนที่รู้จักกันได้ขายเธอให้กับนายหน้าผู้ชายเป็นเงิน 2,000 หยวน และนายหน้าผู้ชายได้ขายเธออีกทอดหนึ่งให้กับแก๊งออนไลน์เป็นเงิน 4,000 หยวน

การแสวงหาประโยชน์และการปฏิบัติมิชอบประเภทต่างๆ

การถูกบังคับให้ทำงานหลอกหลวงทางออนไลน์

เมื่อไปถึงเมืองป๋อก จายเอ และ ซอซอ นักศึกษามหาวิทยาลัยทั้งสองคน ถูกหลอกให้ลงชื่อในสัญญาระยะเวลาหกเดือน เพื่อทำงานกับบริษัทหัวหลงจากจีน ซึ่งพวกเขาคิดว่าเป็นบริษัทเกมออนไลน์ อย่างไรก็ตาม พวกเขาทราบในเวลาอีกไม่นานว่างานที่เกี่ยวข้องกับการหลอกหลวงทางออนไลน์ หรือที่เรียกกันว่า “จาเพี้ยน” ในภาษาพม่า (มาจาก เจียเพี้ยน ซึ่งแปลว่าโกงในภาษาจีน)

งานของพวกเขาคือการใช้รูปโป๊ไปโพสต์เป็นผู้หญิงเอเชียหน้าตาดีและมีเป้าหมายเป็นคนที่อยู่ในประเทศตะวันตก โดยจะมีการติดต่อพูดคุยทางออนไลน์ และจะชักชวนให้ลงทุนในเว็บไซต์ปลอมที่เป็นการลงทุนด้วยเงินคริปโต เมื่อมีการนำเงินมาลงแล้ว เว็บไซต์นี้จะปิดตัวลง มีการตั้งเป้าให้พวกเขาต้องหาเหยื่อให้ได้สามคนต่อวัน

พวกเขาเริ่มทำงานตั้งแต่แปดโมงเช้าจนถึงเที่ยงคืน ตามเวลามาตรฐานในประเทศจีน มีการติดตามดูการทำงานอย่างใกล้ชิด และถ้าทำไม่ได้ตามเป้าของการหลอกหลวง จะมีการตัดค่าจ้างตามสัดส่วนนั้น

เยาวชนทั้งสองคนไม่ต้องการทำงานหลอกหลวงใคร พวกเขาจึงตัดสินใจพักอยู่หนึ่งเดือนเพื่ออย่างน้อยให้สามารถได้รับเงินเดือนแรก (3,000 หยวน) ก่อนจะออกจากงาน แต่หลังจากผ่านไปสามสัปดาห์ เมื่อพวกเขาแจ้งกับนายจ้างว่าจะลาออกตอนสิ้นเดือน พวกเขา ก็ไม่ได้รับอนุญาตให้เดินทางออกจากที่ทำงานอีกต่อไป และยังเริ่มถูกลงโทษโดยรปภ.ที่พูดภาษาจีน หากพวกเขาไม่สามารถทำตามเป้าได้ ยกตัวอย่างเช่น พวกเขาจะถูกบังคับให้วิ่งพร้อมกับแบกถังน้ำห้าลิตรไปด้วย หลังผ่านไปหลายวัน เมื่อพวกเขายืนยันว่าต้องการออกจากงาน ทางผู้จัดการบริษัทแจ้งว่า พวกเขาต้องจ่ายเงินจำนวน 12,000 หยวนต่อคน จึงจะสามารถลาออกได้ และถูกนำตัวไปขังในห้องร่วมกับลูกจ้างคนอื่นอีกแปดคน ซึ่งต้องการลาออกเช่นกัน พวกเขาได้รับอนุญาตให้โทรศัพท์ไปขอเงินจากครอบครัว แต่เมื่อพวกเขาเอาสิ่งที่เกิดขึ้นไปโพสต์ทางโซเชียล หรือเมื่อพวกเขาขอความช่วยเหลือ พวกเขาจะถูกใส่กุญแจมือและถูกทุบตีด้วยกระบองอย่าง ยังมีภรรยาในแบบอื่น รวมทั้งการถูกบังคับให้ดื่มน้ำจากขวดสองลิตรรวดเดียว และถูกป้อนไฟฟ้า

การถูกบังคับให้ร่วมทำสื่อลามกออนไลน์

จาพาน เด็กมัธยมปลายเชื่อว่าเธอกำลังไปทำงานกับคาสีโนออนไลน์ แต่เธอกลับถูกขายให้กับชาวจีนที่ทำธุรกิจสื่อลามกออนไลน์ในเมืองปักกิ่ง เป็นเงินจำนวน 20,000 หยวน เมื่อทราบถึงลักษณะงานที่ต้องทำ เธอได้พยายามปฏิเสธ แต่ได้รับแจ้งว่าถ้าไม่ทำงานที่นั่น เธอต้องจ่ายเงินคืนเป็นจำนวน 30,000 หยวน เธอถูกขังไว้สามวัน หลังจากนั้นก็ถูกรปภ.เปลื้องผ้าจนเหลือเพียงชุดชั้นใน และถูกจี้และทรมานด้วยปืนไฟฟ้า จากนั้นก็ถูกขังไว้ในห้องน้ำโดยไม่มีอาหารเป็นเวลาห้าวัน ทั้งยังถูกทรมานด้วยการช็อตไฟฟ้าทุกวัน จนกระทั่งเธอยอมที่จะเริ่มทำงาน

ในช่วงสัปดาห์แรก จาพาน ถูกบังคับให้ถ่ายภาพนู้ด ซึ่งเธอได้รับแจ้งว่าจะถูกนำไปขายทางออนไลน์ จากนั้นพวกเขาบอกเธอว่าจะมีการถ่ายวิดีโอขณะที่เธอมีเพศสัมพันธ์ เมื่อเธอขัดขืน รปภ.ก็จะจับตัวไว้และทุบตี มีการใช้เชือกผูกเธอไว้และวางบนเตียง จากนั้นก็จะถูกรุมข่มขืนโดยชายสามคน ซึ่งทั้งทุบตีและใช้ไฟฟ้าช็อตเธอ โดยจะมีการถ่ายวิดีโอไว้ทั้งหมด เมื่อเธอเดินทางกลับไปห้องหลังการถ่ายทำ เธอจะถูกล่ามโซ่ไว้กับเตียงเพื่อไม่ให้หลบหนี อีกหนึ่งสัปดาห์ต่อมา เธอถูกข่มขืนอีกครั้ง ระหว่างการถ่ายวิดีโอ ครั้งนี้เธอถูกทุบตีอย่างทารุณมากขึ้น มีการนำน้ำเย็นจัดมาราดตัวเธอ เธอต้องประสบกับชะตากรรมที่เลวร้ายเช่นนี้เป็นเวลาประมาณสองเดือน

การเอาคนลงมาเป็นทาสบำเรอกาม

นวนวย พยาบาลของกลุ่มซีดีเอ็ม ซึ่งเชื่อว่าเธอกำลังได้งานทำเป็นพยาบาล กลับถูกขังไว้เป็นทาสบำเรอกามของชาวจีน ซึ่งทำธุรกิจการหลอกลวงทางออนไลน์ ที่ใจกลางเมืองปางซาง

ทันทีที่เธอได้รับแจ้งจากล่ามจนทราบถึงลักษณะที่แท้จริงของงาน เธอพยายามเดินทางกลับ แต่ได้รับแจ้งว่าจะต้องจ่ายเงิน 10,000 หยวนให้กับบริษัท จากนั้นเธอก็ถูกล่ามและขายอีกคนหนึ่งรุมข่มขืนทันที ในช่วงสองเดือนต่อมา เธอถูกขังเอาไว้ และต้องเผชิญกับการทารุณกรรมทางเพศหลายครั้งในแต่ละคืนเมื่อเธอพยายามหลบหนี เธอจะถูกรปภ.ที่พูดภาษาจีนเขียนด้วยสายไฟและเข็มขัด

การรุมโทรม

หญิงสาวที่ชื่อ นูนู ได้รับการจ้างให้เป็นพนักงานบัญชีให้กับคาสีโนตัวยิง ในเมืองเล่าก่ก่าย แต่เธอได้ถูกกล่าวหาอย่างไม่เป็นธรรมว่าฉ้อเงินไป 60,000 หยวน พวกเขาควบคุมตัวเธอไว้พร้อมกับเซงเซง ที่เป็นพี่สาว ซึ่งทำงานที่คาสีโนแห่งนี้เช่นกัน และตั้งอยู่ในอาคารของบริษัทนอกเมืองเล่าก่ก่าย ซึ่งเป็นสถานที่ที่เกิดการหลอกลวงทางออนไลน์ นูนู ถูกสั่งให้จ่ายเงินคืนภายในหนึ่งสัปดาห์ หลังถูกควบคุมตัวห้าวัน เจ้าหน้าที่เรียกตัว นูนู ไปพบในห้องที่โรงแรมฟูลิไลท์ (Fully Light Hotel) ในเมืองเล่าก่ก่าย ซึ่งเป็นสถานที่ที่เธอถูกรุมโทรมโดยนายจ้างและผู้ชายชาวจีนอีกสามคน ด้วยความทุกข์ทรมานใจอย่างมาก นูนู จึงฆ่าตัวตายอีกสามวันต่อมา ด้วยการกระโดดลงจากห้องของเธอบนชั้นสี่

วิธีที่ใช้เพื่อให้ปล่อยตัวเหยื่อ

การจ่ายเงินเพื่อไถ่ตัว

หลังถูกบังคับให้ถ่ายทำวิดีโอลามกออนไลน์เป็นเวลาสองเดือน จาพาน ได้ติดต่อกับพ่อแม่เพื่อขอความช่วยเหลือ เธอบอกกับพ่อแม่ว่าทางบริษัทเรียกเงินจำนวน 30,000 หยวน และพ่อแม่จะต้องไม่ไปขอความช่วยเหลือจากทางการพม่าหรือว่า ไม่เช่นนั้นจะมีการส่งตัวเธอไปยังพื้นที่อื่นที่ห่างไกลและอยู่ในประเทศจีน ต่อมามีการนำตัวพ่อแม่ให้มาพบและรับตัวเธอที่เมืองป๋อก ผู้จัดการบริษัทและรปภ.สามคนได้นำตัวจาพาน ไปยังร้านอาหารที่จัดเตรียมไว้ล่วงหน้าในเมืองป๋อก จากนั้นมีการแลกเปลี่ยนตัวเธอกับเงินค่าไถ่ที่ถูกต่อรองเหลือ 12,000 หยวน จากนั้นพ่อแม่ได้นำตัวเธอกลับบ้าน โดยไม่กล้าไปแจ้งความกับรัฐ

การติดต่อกับหน่วยงานกองทัพสหรัฐว่า

หลังจากที่จ่ายเอ และ ซอซอ รวมทั้งเยาวชนอีกเจ็ดคน แจ้งให้นายจางทราบว่าการลาออกจากบริษัทหลอกหลวงทางออนไลน์ พวกเขาถูกขังไว้ในห้อง และได้รับแจ้งว่าจะต้องนำเงิน 12,000 หยวนมาจ่ายสำหรับแต่ละคน หากต้องการลาออกพวกเขาได้รับอนุญาตให้โทรศัพท์ไปหาญาติเพื่อขอเงิน โชคดีที่พ่อแม่ของหนึ่งในผู้หญิงในกลุ่มพอจะมีเส้นสายกับกลุ่มทหาร(BGF)ไทใหญ่ ทำให้สามารถติดต่อเจรจากับหน่วยงานกองทัพสหรัฐว่าในเมืองล่าเสี้ยวได้ ส่งผลให้ตำรวจของกองทัพสหรัฐว่าได้บุกเข้าตรวจค้นอาคารที่มีการควบคุมตัวเยาวชนเหล่านี้ แต่ในเวลาดังกล่าวผู้จัดการและเจ้าหน้าที่คนอื่นก็ได้หลบหนีไปแล้ว พร้อมกับอุปกรณ์ต่างๆ เพราะพวกเขาได้รับแจ้งเบาะแสล่วงหน้า ตำรวจกองทัพสหรัฐว่าได้นำตัวเยาวชนไปควบคุมตัวไว้ที่เมืองป๋างซาง และพ่อแม่ของพวกเขาได้มาพบและนำตัวไป คนที่พาพ่อแม่มายังเมืองป๋างซางเป็นตำรวจจากหน่วยปราบปรามการค้ามนุษย์ของพม่า ซึ่งได้เดินทางร่วมกับเยาวชนออกไปจากเขตปกครองว่า อย่างไรก็ตาม แต่ละครบครวัต้องจ่ายเงินจำนวน 300,000 จ๊าตให้กับตำรวจพม่า และต้องจ่ายเงิน 2,000 หยวนให้กับตำรวจกองทัพสหรัฐว่าเป็นค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการช่วยเหลือครั้งนี้

การหาทางหลบหนีออกมา

นวนาย พยาบาลของกลุ่มซีดีเอ็ม ถูกบังคับให้ทำงานเป็นทาสบำเรอคามของแก๊งหลอกหลวงทางออนไลน์ แต่โชคดีที่หลบหนีออกมาได้ ระหว่างที่ถูกนำตัวออกมาพร้อมผู้หญิงคนอื่นอีกสามคน (ซึ่งถูกกักตัวเป็นทาสบำเรอคามในตึกเดียวกัน แต่อยู่กันคนละชั้น) ระหว่างการเดินทางจากเมืองป๋างซางไปเมืองป๋อก

หลังจาก นวนาย ติดต่อบรรคครัวเพื่อขอความช่วยเหลือ พี่ชายได้ติดต่อกับสำนักงานของกองทัพสหรัฐว่าในเมืองล่าเสี้ยว และดูเหมือนว่าผู้ที่กักตัวเธอไว้ได้รับแจ้งเบาะแส จึงมีการนำตัวผู้หญิงทั้งสี่คนออกจากที่พักในเมืองป๋างซางก่อนที่จะมีการบุกตรวจค้น พวกเขาแจ้งกับผู้หญิงเหล่านี้ว่าจะถูกขายเป็นพนักงานบริการทางเพศในเมืองป๋อก

ระหว่างที่ถูกส่งตัวไปในรถยนต์สองคน เมื่อมีการหยุดกินข้าวริมถนนที่เมืองป๋อก นวนาย และผู้หญิงอีกคนหนึ่งแกล้งขอใช้ห้องน้ำ และสามารถหลบหนีออกไปช่วงที่มีคนมากินอาหารเยอะ ผู้หญิงอีกคนที่พูดภาษาจีนได้ และสามารถติดต่อกับคนขับให้มารับตัว และให้ส่งตัวพวกเธอไปยังเมืองเชียงตุง ซึ่งเป็นจุดที่นวนายได้พบกับพี่ชาย แม้ว่าพ่อแม่ต้องการให้เธอมอบตัวกับทางการทหาร และเดินทางกลับบ้าน แต่เธอตัดสินใจเดินทางข้ามพรมแดนเข้าสู่ประเทศไทย

การรู้เห็นเป็นใจของหน่วยงานในพื้นที่

จากคำบอกเล่าของผู้ให้สัมภาษณ์ชี้ว่า หน่วยงานในพื้นที่ทั้งในเขตของว้าและโกก้างต่างอนุญาตให้แก๊งอาชญากรรมเหล่านี้ทำงานได้ ทั้งยังแสดงบทบาทคุ้มครองพวกเขาอย่างชัดเจน

แก๊งอาชญากรรมมีที่ตั้งอยู่ในใจกลางเมือง

แผนที่แสดงให้เห็นที่ตั้งของแก๊งอาชญากรรม ซึ่งทำให้มีผู้ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ในพื้นที่ใต้การควบคุมของกองทัพสหรัฐว่า โดยตั้งอยู่ในใจกลางเมืองของเมืองปางซางและเมืองป๋อก ธุรกิจหลอกลวงออนไลน์โดยใช้เทคโนโลยีซึ่งจับผู้หญิงเหล่านี้เป็นทาสบำเรอกาม ตั้งอยู่ใจกลางเมืองปางซาง ใกล้กับตลาด ส่วนแก๊งอาชญากรรมอย่างอื่นในเมืองป๋อก ตั้งอยู่ในตึกสูงหลายชั้นในย่านใจกลางเมือง

หน่วยงานเหล่านี้เป็นธุรกิจของคนจีน ซึ่งจะไม่สามารถเข้าออกพื้นที่ของกองทัพสหรัฐว้าเพื่อเข้ามาทำธุรกิจได้เลย หากไม่ได้รับการอนุญาตอย่างเป็นทางการ (และมีการทำสัญญาเพื่อจ่ายเงิน) จึงแทบจะเป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะกล้าทำธุรกิจนอกกฎหมายเหล่านี้ ซึ่งรวมถึงการทรมานและการปฏิบัติมิชอบอย่างเป็นระบบที่ทำกับคนงาน (ซึ่งเพื่อนบ้านย่อมรับทราบเรื่องนี้เป็นอย่างดีเช่นกัน) โดยเป็นเหตุที่เกิดขึ้นในห้องเช่าของพวกเขาในย่านใจกลางเมือง หากไม่ได้รับความเห็นชอบโดยปริยายจากหน่วยงานของรัฐ

แก๊งอาชญากรรมได้รับแจ้งเบาะแสล่วงหน้า

ในทั้งสองกรณีซึ่งญาติสามารถติดต่อกับสำนักงานกองทัพสหรัฐว้าในเมืองล่าเสี้ยวเพื่อขอความช่วยเหลือได้ แก๊งชาวจีนจะได้รับแจ้งเบาะแสก่อนจะมีปฏิบัติการตรวจค้น อย่างกรณีของ จายเอ และ ซอซอ มีการเคลื่อนย้ายเจ้าหน้าที่แก๊งชาวจีนออกไปจนหมด (รวมทั้งการขนอุปกรณ์ออกไป) หนึ่งวันก่อนที่ตำรวจกองทัพสหรัฐว้าจะบุกเข้ามาตรวจค้น อาคารและช่วยเหลือเยาวชน 10 คนที่ถูกกักขังออกไป

ในกรณีของ นวยนวย แก๊งชาวจีนที่ใช้เธอและผู้หญิงอีกสามคนเป็นทาสบำเรอกาม ได้ส่งตัวพวกเธอออกไปจากที่ทำงานในเมืองปางซางไปเมืองป๋อก ซึ่งจะทำให้ไม่สามารถติดตามตัวเธอได้เลย หากไม่ใช่เพราะเธอหลบหนีไปได้ก่อน

ทหารบ้านในพื้นที่ให้ความคุ้มครองแก๊งอาชญากรรม

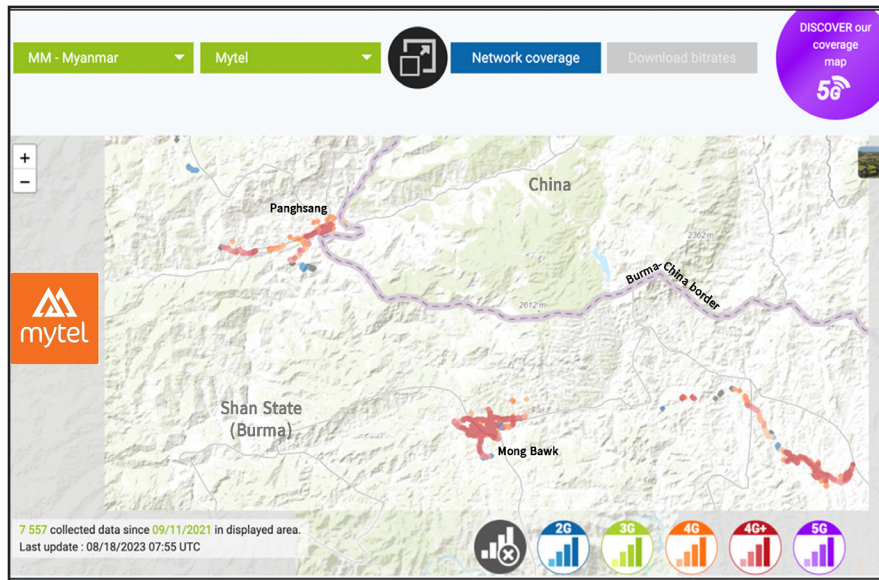
เซงเซง พี่สาวของ นูหนู ซึ่งถูกนายจ้างร่มโทรมในเมืองเล่าก๋ายเล่าว่า สถานที่ที่ใช้ทำการหลอกลวงทางออนไลน์ของบริษัท ซึ่งเป็นที่ควบคุมตัวพวกเธอ (และเป็นที่ที่ นูหนู ฆ่าตัวตาย) ได้รับการคุ้มครองอย่างหนาแน่นจากเจ้าหน้าที่นอกเครื่องแบบของกองกำลังทหารบ้านโกก้าง (Kokang Militia Force -KMF) ทหารบ้านเหล่านี้ได้เห็นตอนที่ นูหนู ฆ่าตัวตาย และได้อยู่ในเหตุการณ์ตอนที่เจ้าหน้าที่บริษัทมาเก็บศพออกไป หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ได้ใช้ปืนชู เซงเซง บังคับไม่ให้บอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

กลุ่มทหารบ้านโกก้าง เป็นกองกำลังที่จัดตั้งขึ้นและติดอาวุธให้โดยกองทัพพม่า เพื่อช่วยควบคุมพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษโกก้าง แสดงให้เห็นระดับการรู้เห็นเป็นใจกับแก๊งอาชญากรรม ซึ่งกลุ่มทหารบ้านให้ความคุ้มครองอย่างเปิดเผย

การใช้โครงข่ายมายเทล (MYTEL) เพื่อการหลอกลวงทางออนไลน์

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่ถูกบังคับให้ทำงานหลอกลวงทางออนไลน์ในเมืองป๋อกบอกว่า พวกเขาใช้สัญญาณของโครงข่ายมายเทล (Mytel) ซึ่งเป็นบริษัทโทรคมนาคมจากพม่าเพียงแห่งเดียวที่ให้บริการในพื้นที่ของกองทัพสหรัฐว่า ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐฉาน ก่อนหน้านั้น ประชาชนที่อยู่ในเมืองปางซางและเมืองป๋อก ต้องใช้สัญญาณมือถือจากประเทศจีนแต่หลังจากมายเทลได้ขยายพื้นที่ให้บริการมาที่นี้เมื่อสี่ปีที่แล้ว คนส่วนใหญ่ได้เปลี่ยนมาใช้มายเทลแทน ซึ่งเป็นธุรกิจร่วมทุนระหว่างบริษัทเวียดเทล (Viettel) ที่เป็นรัฐวิสาหกิจของเวียดนามกับบริษัทเศรษฐกิจเมียนมา ซึ่งเป็นกลุ่มธุรกิจของกองทัพพม่า

เนื่องจากรัฐบาลทหารพม่า เป็นผู้ควบคุมโดยตรงต่อมายเทล และศักยภาพในการสอดแนมข้อมูลอย่างกว้างขวาง ทำให้เกิดคำถามว่า เหตุใดพวกเขาจึงไม่ใช้มาตรการอย่างชัดเจนเพื่อปราบปรามการใช้โครงข่ายมือถือของตนอย่างกว้างขวางเพื่อก่ออาชญากรรมไซเบอร์ในพื้นที่ของว่า

พื้นที่โครงข่ายมายเทลในเมืองปางซางและเมืองป๋อก

จาก <https://www.nperf.com/en/map/MM/-/137098.Mytel/signal/?ll=22.05973224063841&lg=99.28457379341127&zoom=11>

บทสัมภาษณ์จากเหยื่อ

จภาพาน

จภาพาน อายุ 19 ปี เป็นผู้หญิงชาวคะฉิ่นจากเมืองน้ำคำ ตอนเหนือของรัฐฉาน ในปี 2564 ซึ่งมีการทำรัฐประหารจภาพาน ยังเป็นนักเรียนมัธยม อย่างไรก็ตามหลังจากสภาบริหารแห่งรัฐ (SAC) สั่งให้เปิดโรงเรียนอีกครั้งในเดือนมิถุนายน 2564 จภาพานกลับเลือกที่จะเข้าร่วมกับขบวนการอารยะขัดขืน และปฏิเสธที่จะไปโรงเรียน

แม้เธอเข้าไปมีส่วนร่วมในขบวนการต่อต้านรัฐประหาร แต่ครอบครัวผลักดันให้เธอกลับมาเรียนต่อ เพื่อลดแรงกดดันอย่างต่อเนื่องและหลีกเลี่ยงการทะเลาะกับครอบครัว จภาพานจึงตัดสินใจออกจากบ้านและไปทำงานท่า

ในเดือนมิถุนายน 2565 จภาพานได้เห็นโฆษณาสมัครงานทางโซเชียลมีเดีย ทำให้เธอรู้สึกสนใจและได้สมัครงานไป

“ตอนนั้นฉันกำลังเสิร์ชหางานทำ จุดประสงค์หลักเพราะต้องการออกจากบ้าน เพราะทางครอบครัวยืนยันว่าฉันจะต้องสอบไล่เพื่อจบการศึกษาชั้นมัธยมในปีต่อไป พวกเขาอยากให้ฉันเรียนทางออนไลน์และให้เรียนกวดวิชา แต่ฉันไม่ได้สนใจกับการสอบไล่ ทำให้ตัดสินใจเดินทางออกจากบ้าน และเริ่มมองหางานทำ และได้ไปพบกับประกาศรับสมัครงานทางวิแชต ซึ่งมีเงื่อนไขให้ผู้สมัครต้องไปทำงานในเมืองเล่าก่อกาย และต้องรู้ภาษาจีน ฉันได้ติดต่อชายคนหนึ่งชื่อ อาชาน จากลำเสี้ยว ซึ่งแจ้งให้ทราบว่าจะต้องรอสักพักหนึ่ง เพราะเขาต้องการผู้สมัครเพิ่มเติมอีกจำนวนหนึ่ง เป็นงานเกี่ยวกับโรงแรม และเจ้าของธุรกิจจะออกค่าใช้จ่ายในการเดินทางให้กับพวกเรา เขาแจ้งว่าให้มาพบที่จุดนัดพบ” จภาพานอธิบาย

อาชาน ซึ่งเป็นผู้ประสานงานได้ติดต่อจภาพาน เมื่อเดือนสิงหาคม 2565 และแนะนำให้เธอลดตัวควั่นโควิตที่เป็นบริการของรัฐ หลังจากนั้น เธอได้รับแจ้งให้เดินทางไปพบที่ร้านอาหารอ่องซานต้า ที่เมืองโก๊ตชาย ตอนบ่ายสองของวันที่ 27 สิงหาคม 2565

ในวันที่ 27 สิงหาคม 2565 จภาพาน และ ลูลู ที่เป็นเพื่อน และต้องการหางานทำเช่นกัน บอกกับพ่อแม่ว่าจะเดินทางไปลำเสี้ยวช่วงสั้นๆ พวกเขาเดินทางออกจากบ้านและนั่งแท็กซี่ไปเมืองโก๊ตชาย ในช่วงบ่ายวันนั้นพวกเขาเริ่มเดินทางจากเมืองโก๊ตชายไปถึงเมืองเล่าก่อกายตอนค่ำ

เมื่อเดินทางไปถึงเมืองเล่าก๋ายในวันเดียวกัน ตอนประมาณสองทุ่ม พวกเขาได้เข้าพักที่เกสต์เฮาส์ซินบาลี พร้อมกับผู้หญิงอีกสามคนที่เดินทางมาจากเมืองล่าเสี้ยว เมืองต่างยาน และน้ำจะลาบ ทางเหนือของรัฐฉาน

“คืนวันที่ 27 เราเดินทางถึงเมืองเล่าก๋าย พี่อาซาน จัดให้เราเข้าพักในเกสต์เฮาส์ พร้อมกับผู้หญิงคนอื่นที่มาจากล่าเสี้ยวและเมืองอื่นๆ พวกเรามีกันทั้งหมดแปดคน ในวันแรกที่ไปถึง พี่อาซาน จัดให้เรากินบะหมี่สำเร็จรูปและขนม เขาบอกพวกเราว่า เราจะต้องเข้ารับการรักษาเชื้อโควิดตอนเช้า เราถูกนำตัวไปที่คลินิกแห่งหนึ่งชื่อ โทนเซ็ง ด้านนอกเมืองเล่าก๋าย เพื่อทำการรักษาเชื้อ หลังจากนั้น พี่อาซาน อธิบายว่า เนื่องจากมีการระบาดของโรคโควิด-19 โอกาสที่จะได้งานทำในเมืองเล่าก๋ายมีน้อยมาก แต่ในเขตปกครองวามีงานให้ทำเยอะ เขาถามว่าฉันต้องการเดินทางไปหรือไม่ เนื่องจากฉันรู้ภาษาจีนและมีการศึกษา ทำให้ตอบตกลงที่จะไป คาดหวังว่าจะได้งานทำในบ่อนพนัน อย่างไรก็ตาม ญาติ เพื่อนของฉันที่ติดตามมาด้วย พูดจูงใจได้น้อย เธอจึงตัดสินใจอยู่ที่เมืองเล่าก๋าย เพื่อหางานทำที่นั่น” จาพาน เล่าย้อนความหลัง

ช่วงปลายเดือนกันยายน 2565 หลังอยู่ในเมืองเล่าก๋ายมาสามสัปดาห์ จาพานจึงเริ่มออกเดินทางไปเมืองป๋อกพร้อมกับหญิงสาวสองคนจากเมืองล่าเสี้ยวและอาซาน ที่เป็นนายหน้า แม้งองทัพบกสหรัฐว่าจะประกาศล็อกดาวน์เขตปกครองตนเองว่าทั้งหมด รวมทั้งเมืองปางซางเนื่องจากการระบาดของโรคโควิด-19 แต่พวกเขาก็หาทางเดินทางเข้าไปในเขตพื้นที่ได้ โดยใช้เส้นทางรองจากการสำรวจของอาซาน

หลังจากพักที่เมืองปางซางเป็นช่วงสั้นๆ จาพาน เดินทางไปถึงเมืองป๋อกในวันที่ 30 กันยายน 2565 เธอต้องกักโรคเป็นเวลา 14 วันในห้องเช่าใกล้กับวัดในเมือง ในวันที่ 15 ตุลาคม อาซานที่เป็นนายหน้าได้เดินทางมารับเฉพาะตัวจาพานออกไป เขาพาเธอไปที่อาคารที่ไม่มีป้ายชื่อแห่งหนึ่งใกล้กับตลาดเมืองป๋อก และแนะนำให้รู้จักกับผู้จัดการที่เป็นผู้ชายและรองผู้จัดการที่เป็นผู้หญิง ซึ่งเธอจะต้องทำงานด้วย ทั้งสองคนเป็นคนจีน

ในวันเดียวกัน ผันร้ายของจาพาน เริ่มต้นขึ้น เพราะเธอถูกพาตัวไปที่บริษัทที่ทำงาน เกี่ยวข้องกับการผลิตและเผยแพร่สื่อลามกออนไลน์ อาซานได้ขายเธอให้กับธุรกิจแห่งนี้เป็นเงินจำนวน 20,000 หยวน

“หลังจากอาซานกลับไปแล้ว รองผู้จัดการพาฉันไปที่ห้องที่จะต้องพักในคืนวันนั้น และบอกว่าจะพูดคุยให้ฟังถึงลักษณะงานที่ต้องทำในวันรุ่งขึ้น ฉันพักห้องเดียวกับเด็กผู้หญิงที่มาจากประเทศจีน ซึ่งได้สอบถามว่าพวกเราจะทำงานเกี่ยวกับการพูดคุยกับแขกหรือการเป็นนางแบบหรือไม่ เพราะตอนนั้นฉันคิดว่าจะทำงานในคาสีโนออนไลน์ ฉันจึงตอบไปว่า คงมีหน้าที่พูดคุยกับแขก ฉันไม่รู้เลยว่าได้ถูกขายให้กับธุรกิจอะไรกันแน่ เช้าวันต่อมา รองผู้จัดการที่เป็นผู้หญิงและชายอีกสองคนเดินทางมารับตัวฉันไปที่สำนักงาน และบอกฉันว่า ‘เธอเป็นคนสวยและอายุน้อย เธอควรทำงานเป็นนางแบบมากกว่า’ ด้วยความสับสน ฉันจึงถามว่าเป็นนางแบบประเภทไหน พวกเขาเอารูปเด็กผู้หญิงเปลือยกายมาให้ดู บางคนถูกมัดด้วยเชือก พวกเขาบอกฉันว่า ฉันต้องถ่ายภาพและวิดีโอแบบเดียวกัน ฉันบอกว่าไม่ยอมทำงานแบบนั้น และบอกว่าอยากกลับบ้าน พวกเขาบอกฉันว่า ตัวฉันได้ถูกขายมาแล้ว และถ้าฉันต้องการกลับบ้าน จะต้องจ่ายเงินจำนวน 30,000 หยวน ฉันขอร้องพวกเขา และขอโทรศัพท์หาเพื่อนฝูงและครอบครัว พวกเขาให้เวลาฉันคิดสามวัน แต่ยังคงขังฉันไว้ในห้องโล่ง มีอาหารมาให้กินหนึ่งมื้อในตอนเช้า ประกอบด้วยข้าวและผักดอง” จาพานกล่าว

ในช่วงสามวันที่ถูกขังในห้อง จาพานพยายามติดต่อทั้ง อาซาน ที่เป็นนายหน้า กับ ลูลู่ ที่เป็นเพื่อน และตัดสินใจอยู่ที่เมืองเล่าก๋าย แต่ก็ไม่สามารถติดต่อทั้งสองคนได้ เธอไม่กล้าจะติดต่อกับครอบครัว และไม่กล้าเล่าให้ฟังถึงสภาพที่เกิดขึ้น เพราะเธอรู้สึกเป็นความรับผิดชอบที่เธอตัดสินใจเดินทางออกมาจากบ้าน

“ในช่วงสามวันนั้น พวกเขาไม่ได้ยึดโทรศัพท์ฉัน ฉันพยายามติดต่อ อาซาน ที่เป็นนายหน้า แต่เขาได้บล็อกฉันทางวีแชต ฉันยังได้ติดต่อ ลูลู่ เพื่อนที่เคยเดินทางมาพร้อมกับฉัน แต่ไม่ได้รับคำตอบใดๆ ฉันรู้สึกอับอายอย่างมากที่ถูกขายให้มาอยู่ในสภาพเช่นนี้ และสิ่งเลวที่จะติดต่อเพื่อนคนอื่นเพื่อขอความช่วยเหลือ ฉันรู้ว่าฉันเป็นคนตัดสินใจเดินทางออกจากบ้านเอง และรู้ว่าพ่อแม่ไม่มีปัญญาที่จะจ่ายเงินค่าไถ่ ด้วยความกลัวว่าจะเป็นภาระมากขึ้นให้กับครอบครัว ทำให้ฉันไม่ติดต่อพวกเขา ในช่วงสามวันที่ถูกควบคุมตัว ฉันพยายามครุ่นคิดอย่างหนักเพื่อหาทางออก” จาพาน กล่าว

หลังถูกควบคุมตัวสามวัน ผู้จัดการ รองผู้จัดการ และรปภ.สามคน (เชื้อชาติว่า พุด ภาษาจีนได้) ได้มาพบกับจาพานที่ห้อง เรียกขังให้เธอตัดสินใจ เธออธิบายว่าไม่สามารถจ่ายเงินค่าชดเชยได้ แต่ก็ไม่ต้องการทำงานที่เสนอ ผู้จัดการยืนยันว่าเธอต้อง

ทำงาน เพราะพวกเขาใช้เงินลงทุนไปกับเธอมากแล้ว พวกเขาจะไปแจ้งความจับเธอในข้อหาฉ้อโกง ถ้าปฏิเสธไม่ทำงาน ก่อนที่เรื่องจะไปถึงตำรวจ ผู้จัดการเตือนว่า เขาจะให้บทเรียนกับเธอ จากนั้นก็สั่งให้รปภ. บังคับเปลี่ยนผ้าเธอ

“รปภ. ได้ใช้กำลังเปลี่ยนผ้าฉัน และยึดโทรศัพท์ไป ฉันไม่สามารถต่อสู้กับพวกเขาตั้งหลายคนได้ จึงเหลืออยู่แต่ชุดชั้นในที่สวม ผู้จัดการเดินเข้ามาหาและตบที่หน้า จากนั้นรปภ. สองคนได้ใช้เครื่องช็อตไฟฟ้าจี้ทั่วร่างกายฉัน หลังจากการทรมานครั้งนั้น รองผู้จัดการที่เป็นผู้หญิงเตือนว่า ถ้าไม่ยอมได้รับอันตรายต่อไป ฉันต้องปฏิบัติตามสิ่งที่พวกเขาเรียกร้อง พวกเขาบอกว่าถ้าฉันสามารถจ่ายคืนเงินที่ถูกใช้ไปได้ พวกเขา ก็จะปล่อยตัวฉันไป ด้วยความหวาดกลัว ฉันไม่สามารถโต้เถียงใดๆ ได้ จากนั้นพวกเขาก็ขังฉันไว้ในห้องน้ำขนาดเล็กเป็นเวลาอีกห้าวัน โดยไม่ให้ฉันกินอาหารใดๆ เมื่อพวกเขานำน้ำดื่มมาให้ในตอนเช้า พวกเขาก็จะใช้ปืนไฟฟ้าจี้ฉันอีก หลังผ่านไปห้าวัน ร่างกายดิฉันแทบไม่มีการตอบสนองใดๆ ด้วยความสิ้นหวัง ความหนาวเย็นและความหิว ฉันตัดสินใจปฏิบัติตามคำสั่ง และตกลงที่จะทำงานกับพวกเขา” จาพาน บอกเล่าความหลัง

วันต่อมา รองผู้จัดการที่เป็นผู้หญิงได้พา จาพาน ไปที่ห้อง ซึ่งมีผู้หญิงสองคนเป็นช่างแต่งหน้าให้เธอ เมื่อพร้อมแล้ว มีการนำตัวเธอไปที่อาคารที่มีสตูดิโอถ่ายภาพ จากนั้นเธอถูกบังคับให้ถ่ายภาพชุดและภาพโป๊เปลือยต่างๆ ตามคำสั่งของบุคคลที่อยู่ในกองถ่ายทำ

เมื่อจาพานขอโทรศัพท์ของเธอคืน รองผู้จัดการที่เป็นผู้หญิงแจ้งว่าจะคืนให้หลังจากดูพฤติกรรมของเธออีกสองสัปดาห์ เธอพักในห้องร่วมกับผู้หญิงสองคนที่มาจากภาคอิระวดี พวกเขาเคยทำงานเป็นนักร้องในบาเบียร์และร้านอาหาร และสมัครใจเข้าร่วมในอุตสาหกรรมนี้ด้วยการติดต่อโดยตรง แม้ว่าเธอยินยอมที่จะถ่ายภาพเปลือย แต่อีกไม่นาน จาพาน กลับต้องประสบกับการทรมานที่เลวร้ายกว่านั้น

“ฉันถูกบังคับให้โพสท่าถ่ายรูปแบบต่างๆ วันเว้นวัน บางภาพเป็นลักษณะที่ถูกมัดด้วยเชือก ส่วนภาพอื่นๆ เป็นภาพที่ถ่ายร่วมกับผู้หญิงอีกคนหนึ่ง ฉันต้องทำตามคำสั่งพวกเขา พวกเขาบอกว่าจะมีการนำภาพเหล่านี้ไปโพสต์และขายในอินเทอร์เน็ต แม้ว่าฉันไม่รู้ว่าจะไปขายในเว็บไซต์ไหน หลังการถ่ายภาพหนึ่งสัปดาห์ พวกเขาขอให้ฉันสวมเสื้อผ้าที่ปกคิตที่ฉันไม่ได้สวมใส่ เมื่อฉันเดินเข้าไปในห้องตามที่พวกเขาสั่ง

ในห้องมีชายแปลกหน้าสามคน ในครั้งนี้ พวกเขาต้องการถ่ายวิดีโอตอนที่ฉันหลับนอนกับผู้ชายเหล่านี้ ฉันพยายามหลบหนีออกมา แต่รปภ. จับตัวได้และทุบตีเอาเชือกมามัดตัวไว้ และบังคับให้ฉันขึ้นไปนอนบนเตียง จากนั้นชายทั้งสามคนก็ผลัดเปลี่ยนกับทุบตี ใช้ไฟฟ้าจี้ และได้ทรมานทางเพศกับฉัน มีการบันทึกวิดีโอไว้ทั้งหมด” จาพาน กล่าว

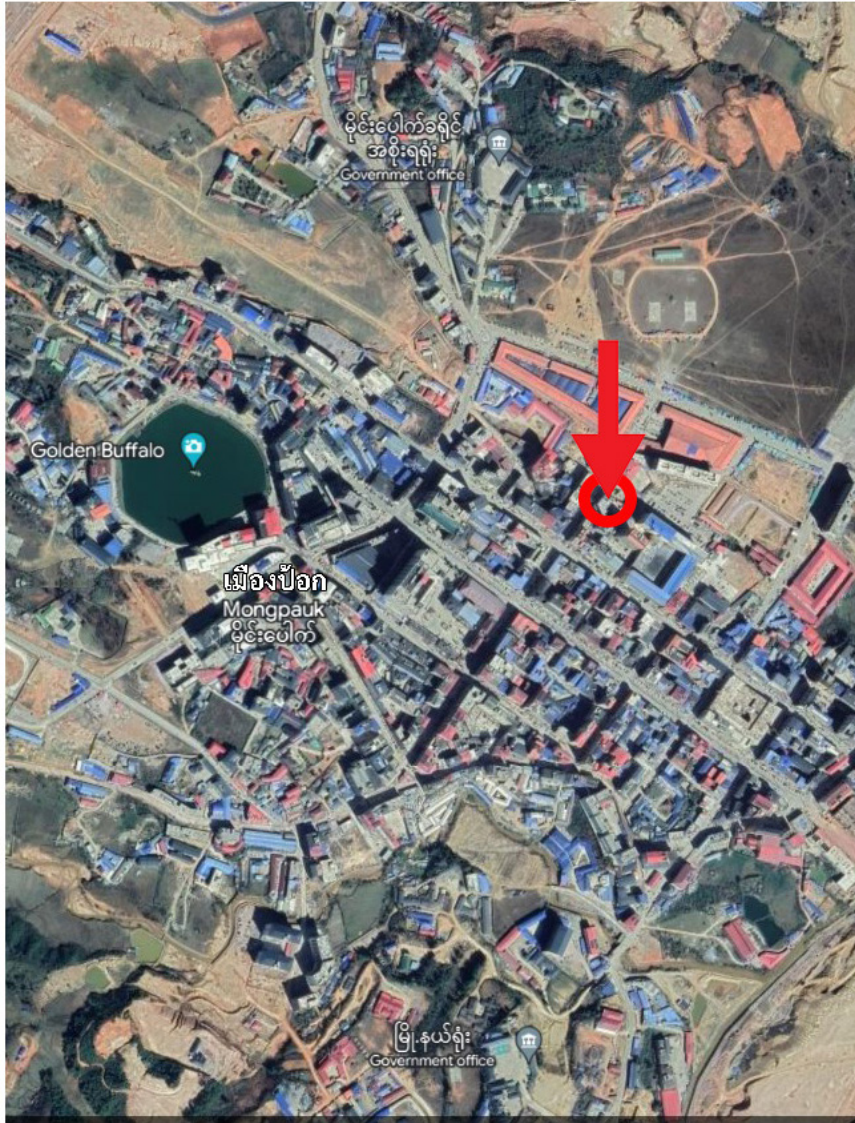
เมื่อเธอกลับไปห้องหลังจากการทรมานเหล่านี้ เธอจะถูกล่ามโซ่เอาไว้เพื่อไม่ให้หลบหนี อีกหนึ่งสัปดาห์ต่อมา พวกเขาได้ข่มขืนเธอและถ่ายวิดีโอไว้อีกครั้ง ในครั้งที่สองนี้ พวกเขาทุบตีเธออย่างทารุณมากขึ้น และใช้น้ำเย็นจัดสาดตัวเธอ การทรมานกรรมเช่นนี้ เกิดขึ้นต่อไปประมาณสองเดือน จนกระทั่งสุดท้ายจาพานได้รวบรวมความกล้าหาญของโทรศัพท์ของเธอจากผู้จัดการชาย โดยแจ้งว่าต้องการติดต่อกับครอบครัว และรวบรวมเงินเพื่อไถ่ตัวเอง

ตอนที่ จาพาน ติดต่อกับครอบครัว เธอได้เล่าเหตุการณ์ให้พ่อฟัง และขอให้ช่วยนำเงินมาไถ่ตัวเธอ อย่างไรก็ตาม ทางบริษัทเตือนว่าหลังจากจ่ายเงิน 30,000 หยวน ครอบครัวของเธอจะต้องไม่แจ้งหรือขอความช่วยเหลือจากทางการพม่าหรือว่า หากไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง จะเป็นเหตุให้จาพาน ถูกส่งตัวไปยังพื้นที่ห่างไกลในประเทศจีน

ในวันที่ 24 ธันวาคม 2565 พ่อและแม่ของจาพาน ได้ไปพบกับผู้จัดการชายและรปภ. สามคนที่เมืองป๋อก โดยไปพบที่ร้านอาหาร และได้มีการนำตัวจาพานมาแลกกับการจ่ายเงินจำคุกที่มีมูลค่าเท่ากับ 12,000 หยวน

ในวันที่ 26 ธันวาคม 2565 ครอบครัวของจาพาน เดินทางกลับไปเมืองน้ำคำ หลายเดือนหลังได้รับการปล่อยตัว เธอยังคงทนทุกข์ทรมานจากความเจ็บปวดเนื่องจากประสบการณ์ที่น่ากลัวครั้งนั้น

พื้นที่โดยประมาณที่ จาพาน ถูกกักขัง

จายเอ และ ซอซอ

จายเอ อายุ 21 ปี มาจากเมืองสี่ป้อ และ ซอซอ อายุ 19 ปี มาจากเมืองจ็อกเม ภาคเหนือของรัฐบาล ได้มาพบกันตอนทำงานเป็นพนักงานขายโทรศัพท์มือถือในเมืองล่าเสี้ยว ตอนนั้นจายเอเป็นนักศึกษาปีที่สาม กำลังเรียนภาควิทยาศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยล่าเสี้ยว ส่วนซอซอ เป็นนักศึกษาปีที่หนึ่ง ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี (มิดทะเลย์) การศึกษาของพวกเขาสะดุดลงภายหลังการทำรัฐประหาร และต่อมาพวกเขาก็ไม่ต้องการศึกษาเล่าเรียนภายใต้ระบอบปกครองของทหาร

จายเอ และ ซอซอ เริ่มทำงานให้บริษัทโทรศัพท์ตั้งแต่เดือนมิถุนายน 2565 ได้รับเงินเดือนน้อยเพียงประมาณ 150,000 จีต เมื่อรวมกับค่าคอมมิได้ พวกเขาได้เงินเพียงเดือนละ 180,000 จีต แทบไม่พอกับค่าใช้จ่ายในขั้นพื้นฐาน รวมทั้งอาหารค่าน้ำมันมอเตอร์ไซด์ และค่าเช่าเดือนละ 40,000 จีต พวกเขาแทบไม่สามารถหาเลี้ยงตัวเองเลย อยากรู้ว่าแต่การเลี้ยงดูครอบครัว ส่งผลให้พวกเขาเริ่มมองหาช่องทางอื่นเพื่อให้ได้งานที่มีรายได้มากขึ้น

วันหนึ่ง จายเอ ได้เห็นประกาศรับสมัครงานในกลุ่มเฟซบุ๊ก และได้แชร์ให้ซอซอดู เป็นประกาศรับสมัครงานในตำแหน่งเกี่ยวกับเกมออนไลน์ที่เมืองปางซาง ในเขตปกครองว่า โดยระบุว่า ต้องการพนักงานขายที่พูดอังกฤษได้ในระดับพื้นฐาน และมีความรู้ด้านคอมพิวเตอร์ โดยจะได้รับเงินเดือนมากถึงสองล้านจีต พวกเขารู้สึกสนใจกับโอกาสนี้ ทำให้ทั้งจายเอ และ ซอซอ แสดงความสนใจต่องานทันที และได้ติดต่อไปยังเบอร์ไวเบอร์ (Viber) ที่ให้มา

ในวันที่ 8 ตุลาคม 2565 จายเอ และ ซอซอ ได้พบกับผู้หญิงที่ชื่อว่า มานู ในเมืองล่าเสี้ยว เธออ้างว่าเป็นตัวแทนมาจากนายจ้างในเมืองปางซาง และมาแจ้งพวกเขาว่าได้รับให้เข้าทำงานแล้ว แต่บอกว่าให้รอคนที่จะมาสมทบจากโมนยวาและมะก้วย ก่อนจะเดินทางด้วยกันไปยังเขตปกครองว่า ผ่านเมืองเชียงตุงในวันที่ 12 ตุลาคม

ในวันที่ 12 ตุลาคม จายเอ ซอซอ และอีกสี่คนที่มาจากโมนยวา มะก้วย และ ตายาวะดี เดินทางออกจากล่าเสี้ยวไปยังเมืองเชียงตุงโดยรถตู้ มีผู้โดยสารทั้งหมดหกคน พวกเขาเดินทางผ่านเมืองลายค่า ไชหล่า และเมืองเป็ง ก่อนจะไปถึงเมืองเชียงตุงในวันที่ 13 ตุลาคม และในวันรุ่งขึ้น 14 ตุลาคม พวกเขาาก็ไปถึงเมืองป้อกในเขตปกครองว่า

ทั้งจายเอ ซอซอ และคนอื่นต่างเข้าใจว่าจะไปทำงานในเมืองปางซาง พวกเขาจึงถามมาว่า เหตุใดจึงนำตัวพวกเขาไปที่เมืองป๋อก เธออธิบายว่า แม้ว่าสำนักงานใหญ่ของบริษัทจะอยู่ที่เมืองปางซาง แต่ก็มีสาขาที่เมืองป๋อก หลังจากนั้น มานูก็ทั้งพวกเขาไว้ที่โรงแรมเพื่อกักตัวเกี่ยวกับโรคโควิด

อีกหนึ่งสัปดาห์ต่อมา มานู เดินทางกลับมาพร้อมกับนำตัวจายเอ ซอซอ และคนอื่นๆ ไปยังบริษัทที่ชื่อหัวหลง ซึ่งตั้งอยู่บนชั้นหกของตึกในเมืองป๋อก เมื่อไปถึง พวกเขาต้องเซ็นชื่อในสัญญาเพื่อรับเงินเดือน 3,000 หยวน (ประมาณ 15,000 บาท) และได้รับข้อมูลว่าอยู่ในช่วงทดลองงานเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ ถ้าไม่พอใจกับงานที่ทำก็สามารถลาออกได้ มานู ยังแนะนำให้พวกเขารู้จักกับล่ามภาษาจีนคือ หลิน หวย (มาจากพม่า) และเดินทางจากไป

ซอซอ อธิบายว่า เขาไม่ทราบมาก่อนเลยว่างานที่จะทำเกี่ยวข้องกับกรหลอกลงทางออนไลน์ หรือที่มักเรียกว่า จา-เพียน มาจากภาษาจีนที่ว่า “เจียเพียน”

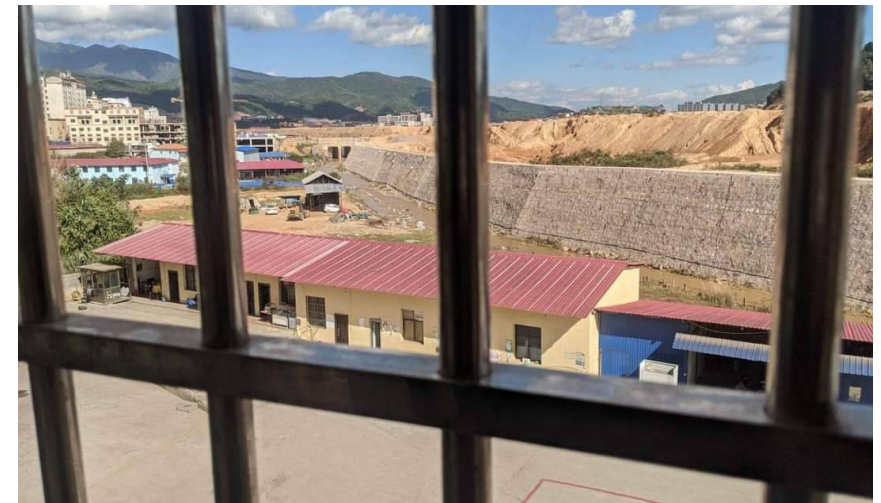
“งานที่พวกเขาสัญญาจะให้เราทำ แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับงานที่เราถูกบังคับให้ทำแทนที่จะทำงานเกี่ยวกับอุตสาหกรรมเกมออนไลน์ พวกเขากลับให้เราทำงานต้มตุ๋นหลอกลงคนอื่น หรือที่เรียกว่าจา-เพียน โดยเราต้องใช้รูปโปรไฟล์เป็นผู้หญิงเอเชียที่สวยงาม และมีเป้าหมายเป็นคนในชาติตะวันตก เราต้องพูดคุยกับพวกเขาทางออนไลน์ รวมทั้งการพูดคุยเรื่องเพศ ขั้นต่อมายังจะต้องชักชวนให้พวกเขาลงทุนในเว็บไซต์ที่ใช้เงินคริปโต ซึ่งเป็นเว็บปลอมทั้งนั้น ทันทีที่พวกเขาโอนเงินมาแล้ว จะมีการปิดเว็บปลอมเหล่านั้นทันที” ซอซอ กล่าว

“มีการตั้งเป้าให้พวกเราต้องหลอกลงคนให้ได้สามคนต่อวัน” จายเอ อธิบาย

จายเอ รู้สึกลำบากใจมากในการหลอกลงผู้บริสุทธิ์ แต่ก็ต้องอดทนทำงานเพราะแทบไม่มีทางเลือกอื่น และวางแผนจะลาออกหลังผ่านไปหนึ่งเดือน หลังรับเงินเดือน พวกเขาต้องทำงานตั้งแต่แปดโมงเช้าถึงเที่ยงคืน ตามเวลามาตรฐานจีน จะมีผู้สอดส่องเวลาพวกเขาทำงานอย่างใกล้ชิด และถ้าวันไหนที่ไม่สามารถทำยอดได้ตามเป้า ก็จะถูกหักเงินเดือน พวกเขาทำงานอยู่บนชั้นสองของตึก โดยยังมีैयाชนอีก 12 คน รวมทั้งผู้หญิงสามคน ในกิจการต้มตุ๋นออนไลน์ บริษัทมีนักต้มตุ๋นกว่า 40 คน ประจำอยู่ในชั้นต่างๆ โดยมีผู้คุมงานเป็นชาวจีนประมาณ 10 คน

ตามคำบอกเล่าของ จายเอ หลังจากแจ้งให้เจ้านายทราบว่าการลาออก หนึ่งสัปดาห์ก่อนจะครบการทำงานเดือนแรก พวกเขาสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงในแง่การปฏิบัติของบริษัท

“พวกเราทั้งหมด รวมทั้งเด็กผู้หญิงอีกสามคนที่ทำงานอยู่ก่อนหน้านี้แล้ว ต่างแสดงความประสงค์ที่จะลาออกหนึ่งสัปดาห์ก่อนจะถึงสิ้นเดือน (พฤศจิกายน) พวกเขาสังเกตถึงการเปลี่ยนแปลงในแง่การปฏิบัติของบริษัทกับพวกเรา ก่อนหน้านี้เวลาพักเบรก เราจะสามารถออกไปซื้อหาของกินเล่นได้ แต่หลังจากเราแจ้งให้บริษัททราบว่า จะลาออก ปรก. จะบอกไม่ให้พวกเราออกไปจากอาคาร โดยอ้างว่าเป็นข้อกำหนดเกี่ยวกับโรคโควิด-19 ก่อนหน้านั้น จะมีการหักเงินเดือนเฉพาะเมื่อไม่สามารถทำยอดหลอกลงตามเป้าได้ แต่หลังจากแจ้งให้บริษัททราบว่า จะลาออกแล้ว พวกเราจะต้องถูกลงโทษทางร่างกาย ถ้าไม่สามารถทำตามยอดได้ ผู้หญิงจะถูกสั่งให้นั่งคุกเข่าหลายชั่วโมง ส่วนผู้ชายจะถูกสั่งให้วิ่งพร้อมกับถือถังน้ำขนาดห้าลิตรไปด้วย” จายเอ บอก

วิวจากที่ตั้งของแก๊งอาชญากรรมในเมืองป๋อก ที่ จายเอ และ ซอซอ ทำงาน

ผู้ทำหน้าที่ลงโทษพวกเราเป็นปรก. ที่พูดภาษาจีนของบริษัท พวกเขาสวมชุดดำ หลังจากทนกับการปฏิบัติมีขอบเช่นนี้หลายวัน ในวันที่ 28 พฤศจิกายน เหลือทั้งเก้าคนได้แจ้งให้บริษัททราบอีกครั้งว่าการลาออก ผู้จัดการบริษัทก็ได้แจ้งพวกเขาว่า พวกเขาได้ถูกขายมาให้บริษัทในราคา 6,000 หยวนต่อคน ถ้าต้องการลาออก แต่ละคนต้องจ่ายเงินคืนให้บริษัทเป็นจำนวนรวมกัน 12,000 หยวน

หลังจากการแจ้งข้อมูลนี้ ผู้จัดการสั่งให้ขังพวกเขาทั้งสิบคนไว้ในห้อง (รวมทั้งเยาวชนอีกคนหนึ่งซึ่งแจ้งว่าต้องการลาออก หลังจากเห็นสภาพที่คนอื่นถูกทรมาน) ทั้งยังยึดโทรศัพท์ของพวกเขาไว้ด้วย

หลังจากพวกเขาได้วิงวอนร้องขอกับผู้จัดการ และบอกว่าจำเป็นต้องติดต่อกับครอบครัวเพื่อหาเงินมาไถ่ตัว ผู้หญิงคนหนึ่งได้รับโทรศัพท์กลับคืนมา เมื่อสามารถเข้าถึงโทรศัพท์ คนงานแต่ละคนก็ได้ติดต่อกับครอบครัว บอกเล่าให้ฟังถึงสภาพที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ พวกเขายังได้เอาเรื่องราวไปโพสต์ทางออนไลน์และร้องขอความช่วยเหลือ

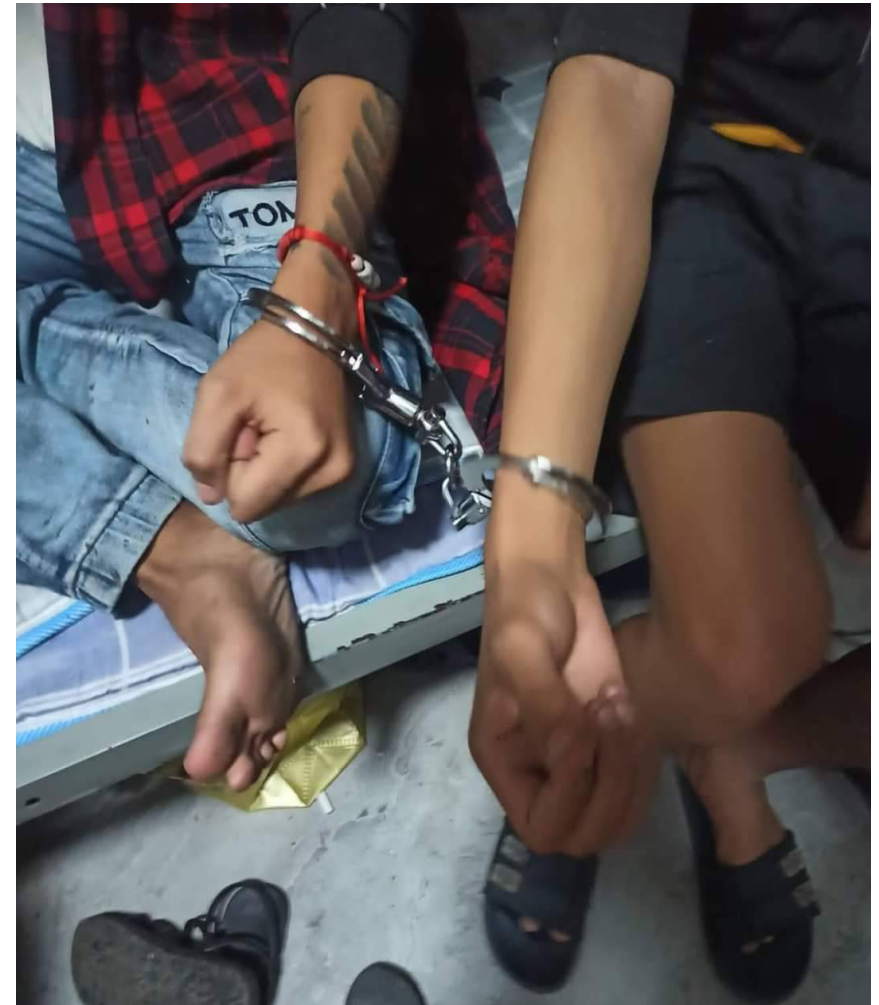
วันต่อมา ผู้จัดการบริษัทและรปภ.ประมาณ 10 คนเข้ามาพร้อมไม้กระบองยาง จับพวกเขาใส่กุญแจมือ และทุตีประมาณ 20 นาที เพราะพวกเขาไปโพสต์เรื่องราวเหล่านี้ทางออนไลน์ จายเอ และ ซอซอ รู้สึกโกรธมากที่เห็นรปภ.ตบหน้าผู้หญิงที่ขัดขืนระหว่างถูกข้อม และได้เริ่มต่อयरปภ.

ส่งผลให้จายเอ และ ซอซอ ต้องถูกตบโต้ด้วยความทารุณมากขึ้น พวกเขายังคงถูกทุตี และถูกขังไว้ในห้องบนชั้นหกของอาคาร

“พวกเขาแยกเราสองคนออกมาจากกลุ่ม พาขึ้นไปบนชั้นดาดฟ้าและขังไว้ในนั้น ในห้องมืดสนิท พวกเขาหกคนใช้กระบองยางทุตีเรา เมื่อซอซอพยายามต่อสู้ พวกเขาก็จับซอซอ ไปขังในห้องน้ำ ถอดเสื้อและทุตีเขา จากนั้นก็เปิดน้ำในสายชำระ และสอดเข้าไปในก้นของเขา พวกเขาจับผมใส่กุญแจมือล่ามติดกับเตียง และได้ใส่กุญแจมือซอซอ โดยให้เอามือไปหลังไว้ และปล่อยให้อยู่ในห้องน้ำ” จายเอ บอกเล่าความหลัง

ในอีกหลายวันต่อมา จายเอ และ ซอซอ จะได้อาหารกินเพียงวันละมื้อ มีการบอกให้พวกเขาเอาเงินมาคืนซ้ำแล้วซ้ำอีก ทั้งยังถูกทารุณอย่างอื่น รวมทั้งการถูกบังคับให้ดื่มน้ำรวดเดียวจากขวดขนาดสองลิตร ถูกจี้ด้วยปืนฉีดไฟฟ้า และถูกทุตีด้วยไม้กระบอง สภาพเช่นนี้เกิดขึ้นต่อไปอีกหนึ่งสัปดาห์หลังถูกแยกออกมาจากกลุ่มใหญ่ในเวลาเดียวกัน พ่อแม่ของผู้หญิงคนหนึ่งในกลุ่มได้ติดต่อผ่านคนที่รู้จักในกลุ่มทหารบ้านไทใหญ่ในพื้นที่ เพื่อประสานงานกับสำนักงานของกองทัพสหรัฐว่าในเมืองล่าเสี้ยว เพื่อร้องเรียนเกี่ยวกับเรื่องนี้

ตอนเช้าวันที่ 24 ธันวาคม ตำรวจจากกองทัพสหรัฐว่า ได้บุกเข้าตรวจค้นในพื้นที่ ซึ่งเป็นที่กักตัวเหยื่อเหล่านี้ อย่างไรก็ตามในเวลานั้นผู้จัดการและเจ้าหน้าที่คนอื่นได้หลบหนีไปหมดแล้ว พร้อมกับเอาอุปกรณ์ต่างๆ ไปด้วย เพราะพวกเขาได้รับเบาะแสล่วงหน้าก่อนจะมีการบุกตรวจค้น ทั้ง 10 คนได้ถูกตำรวจกองทัพสหรัฐว่าควบคุมตัวไว้ และต่อมาได้ส่งตัวคืนให้กับพ่อแม่ซึ่งเดินทางมารับตัวพวกเขาที่เมืองปางซาง พร้อมกับตำรวจหน่วยปราบปรามการค้ามนุษย์ของพม่า

เยาวชนที่ถูกใส่กุญแจมือ โดยแก๊งอาชญากรรม

ซอซอ พูดถึงช่วงที่ได้รับการปล่อยตัวว่า “เราถูกปล่อยตัวออกจากอาคารในวันที่ 24 ธันวาคม ในวันที่ 25 พ่อเดินทางมารับพวกเรา ผมได้ติดต่อกับพ่อตั้งแต่ก่อนจะถูกควบคุมตัว ส่วนสมาชิกคนอื่นในกลุ่มก็ได้ติดต่อเพื่อขอความช่วยเหลือจากครอบครัว และโชคดีที่หนึ่งในคนของพวกเราพอจะรู้จักกับเจ้าหน้าที่ของกลุ่มทหารบ้านไทใหญ่ในพื้นที่ ซึ่งนำไปสู่การให้ความช่วยเหลือพวกเราออกมา เราแต่ละคนต้องจ่ายเงิน 300,000 จ๊าดให้กับตำรวจพม่า และอีก 2,000 หยวนให้กับตำรวจว่าที่ช่วยเหลือพวกเราออกมา”

หลังเดินทางกลับถึงบ้าน ซอซอ ต้องเข้ารับการรักษาพยาบาลเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ที่คลินิกเอกชนในเมืองจ้อกเม เพื่อรักษาอาการบาดเจ็บจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ที่ตั้งธุรกิจหลอกลวงทางออนไลน์ ในเมืองป้อก ที่ ฉายเอ และ ซอซอ เคยถูกกักขัง

นวนาย

“ฉันหลบหนีจากความน่ากลัวของเผด็จการทหารพม่า แต่ก็ต้องมาติดกับดักในฝันร้ายอีกแบบหนึ่ง” นวนาย ชาวอังกฤษในวัย 29 ปี

ก่อนที่จะเกิดรัฐประหารในปี 2565 นวนาย ทำงานเป็นพยาบาลในโรงพยาบาลของรัฐแห่งหนึ่งในภาคย่างกุ้ง หลังจากทหารยึดอำนาจ เธอได้เข้าร่วมกับกลุ่มอารยะขัดขืน (ซีดีเอ็ม) เพื่อต่อต้านรัฐบาลทหาร

ช่วงทั้งเดือนของเดือนกุมภาพันธ์ 2564 นวนาย เข้าร่วมการประท้วงอย่างสงบเพื่อต่อต้านเผด็จการทหาร แต่หลังจากทหารเริ่มยิงและปราบปรามผู้ประท้วงอย่างสงบด้วยความรุนแรงที่รุนแรงย่างกุ้ง ครอบครัวเริ่มกังวลกับความปลอดภัยของเธอ พวกเขาขอให้นวนาย ไปอยู่กับคุณย่าที่เมืองหนองเขียว ทางตอนเหนือของรัฐฉาน

เมื่อไปถึงเมืองหนองเขียว นวนาย ยังคงเข้าร่วมกับขบวนการต่อต้านที่นั่น เธอได้ช่วยระดมทุน และสนับสนุนข้าราชการในพื้นที่ ซึ่งได้เข้าร่วมกับขบวนการอารยะขัดขืน และยังได้ช่วยให้เยาวชนเข้าร่วมในกลุ่มติดอาวุธเพื่อการปฏิวัติที่เริ่มก่อตัวขึ้น

ในเดือนพฤษภาคม 2564 ทหารและตำรวจได้มาตามหาตัวเธอที่บ้านของคุณย่า โชคดีที่เธอได้รับแจ้งล่วงหน้า จึงสามารถหลบหนีไปยังพื้นที่ภายใต้การควบคุมของกลุ่มติดอาวุธชาติพันธุ์ได้ทัน

“ตั้งแต่เดือนพฤษภาคมถึงตุลาคม 2564 ในช่วงหกเดือนแรก ฉันได้ไปอยู่ในพื้นที่ภายใต้การควบคุมของกลุ่มติดอาวุธชาติพันธุ์ เมื่อสถานการณ์ในพื้นที่เริ่มไม่มั่นคง ฉันจึงย้ายไปที่เมืองไทโปง (ตอนใต้ของรัฐฉาน) เพื่อพักกับเพื่อนคนหนึ่งที่นี่” นวนาย กล่าว

ยิ่งนวนาย พยายามหลบหนีมากเท่าไร เธอก็ประสบปัญหาในการเลี้ยงชีพตนเองมากขึ้นเท่านั้น ในตอนแรก ครอบครัวและแฟนยังคงให้ความสนับสนุนกับเธอได้ แต่เมื่อแฟนของเธอได้เข้าร่วมกับกลุ่มต่อต้านติดอาวุธเมื่อเดือนมกราคม 2565 นวนาย ก็จำเป็นต้องหางานทำ

ในเดือนกันยายน 2565 นวนาย ติดต่อกับคนที่รู้จักชื่อนางหลาว ซึ่งทำงานในเมืองเล่าก๋าย นางหลาว บอกว่าสามารถหางานให้ทำเป็นพยาบาลที่เมืองปางซาง

ในเขตปกครองว่า โดยเธอจะได้รับเงินเดือน 2,000 หยวน และบอกว่าแถวนั้นมีความต้องการพยาบาลมาก และยิ่งเสนอมจะเป็นผู้ประสานงานให้ทำงานนี้ หากเธอสนใจ

หลังจากการครุ่นคิดอย่างรอบคอบ นายนวยตัดสินใจเดินทางไปหานางหลาว เพื่อหาเส้นทางในการทำงาน นางหลาว ได้บอกให้นายนวย เดินทางไปที่เมืองเชียงตุงในวันที่ 9 ตุลาคม 2565 โดยเดินทางทางรถยนต์ผ่านเมืองน้ำจ่าง โขหล่า และเมืองเป็ง และนางหลาว ได้ไปพบเธอที่นั่นตามที่วางแผนไว้ จากนั้นทั้งสองคนจะเดินทางด้วยรถยนต์ไปยังเมืองปางซาง

ในช่วงสัปดาห์สุดท้ายของเดือนตุลาคม 2565 นายนวย และนางหลาว เดินทางไปถึงเมืองปางซางและเข้าพักในเกสต์เฮาส์ และได้แนะนำให้นายนวยรู้จักกับทินเอ ชาวพม่าเชื้อสายจีน ทินเอบอกกับนายนวยว่าจะได้งานทำเป็นพยาบาลให้กับชาวจีนที่เป็นลูกจ้างของบริษัทในเมืองปางซาง โดยจะได้รับเงินเดือน 2,500 หยวน และจะมีล่ามช่วยแปลภาษาให้

หลังตกลงรับที่จะทำงาน มีการพานายนวยไปยังตึกสี่ชั้นใกล้กับตลาดในเมืองปางซาง เมื่อวันที่ 3 พฤศจิกายน ทินเอ แนะนำให้เธอรู้จักกับชาวพม่าเชื้อสายจีนอีกคนหนึ่ง ชื่อว่าอาเหวย ซึ่งทำงานเป็นล่ามให้กับบริษัท จากนั้นก็เดินทางออกไป อาเหวยจัดให้นายนวยพักอยู่ในห้องในอาคารแห่งนี้ ตอนนั้นนายนวยไม่ทราบว่านางหลาว ได้ขายเธอให้กับทินเอเป็นเงินจำนวน 2,000 หยวนแล้ว และต่อมาทินเอได้ขายเธอให้กับผู้จัดการบริษัทเป็นเงิน 4,000 หยวน

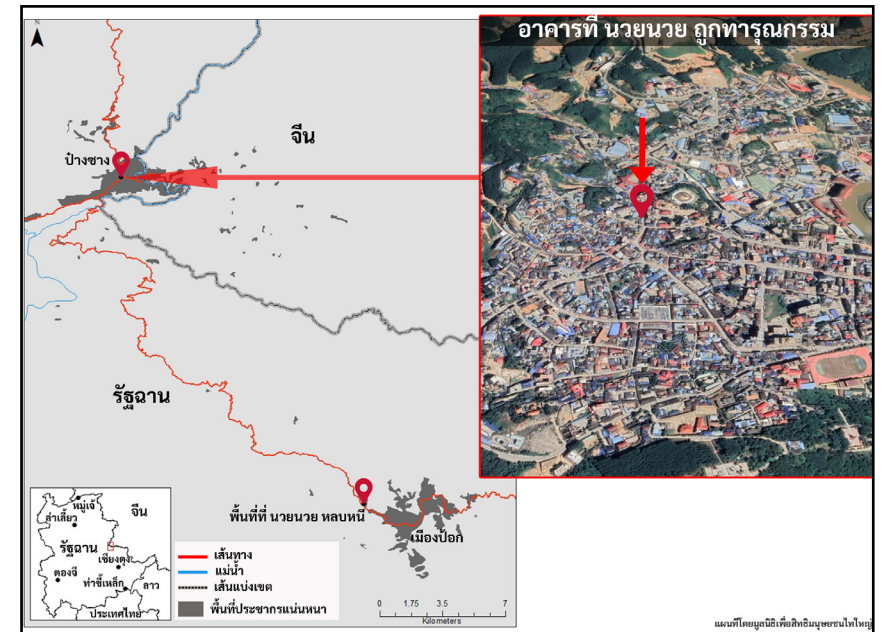
ไม่นานเธอก็ทราบว่าเธอถูกพามาที่นี่เพื่อให้บริการทางเพศกับผู้ชายชาวจีน ซึ่งทำงานให้กับบริษัท และเป็นฝ่ายสนับสนุนด้านเทคนิคให้กับบริษัทหลอกหลวงทางออนไลน์ที่เมืองปางซาง เธอได้ทราบข้อมูลนี้จากอาเหวยที่เป็นล่าม ซึ่งเข้ามาในห้องของเธอพร้อมกับผู้ชายชาวจีนอีกคนหนึ่ง

อาเหวยบอกเธอว่า เธอต้องจ่ายเงินชดเชยจำนวน 10,000 หยวน หากต้องการเดินทางกลับบ้าน เพราะเธอได้ถูกขายให้บริษัทแล้ว เธอจึงต้องทำตามสิ่งที่พวกเขาต้องการ จากนั้นอาเหวยและชายอีกคนหนึ่งก็ได้ร่วมข่มขืนเธอ

“พวกเขามาร่วมกันตั้งสองคน ฉันไม่สามารถป้องกันตนเองได้เลย ฉันพยายามขัดขืนด้วยการขว้างปาสิ่งของเท่าที่จะคว้าจับได้ และใช้ทุกวิธีการเท่าที่ทำได้ แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ ตั้งแต่คืนนั้นเป็นต้นมา ทุกๆคืนกลายเป็นฝันร้ายที่ไม่อาจทนทานได้ ห้องจะถูกล็อก

จากด้านนอก ทำให้ฉันออกไปไหนไม่ได้ พวกเขานำอาหารมาให้สองครั้งต่อวัน แต่ตอนกลางคืนฉันจะตกเป็นเหยื่อการทารุณทางเพศซ้ำแล้วซ้ำอีก บางครั้งเป็นผู้ชายเข้ามาสองคน หรือบางทีก็สี่คน” นายนวย บอกเล่าความหลัง

หลังจากทนทุกข์ทรมานได้หนึ่งสัปดาห์ นายนวยพยายามหลบหนี ตอนที่มีคนมาส่งข้าว เธอรวบรวมกำลังผลักเขาออกไป และพยายามวิ่งหนีลงทางบันได แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ เพราะถูกรปภ.ที่พูดภาษาจีนจับตัวไว้ได้ เธอถูกบังคับให้กลับไปห้องจากนั้นก็ถูกเขียนตีด้วยสายไฟและเข็มขัด

หลังการหลบหนีที่ประสบความสำเร็จ นายนวย ได้พยายามร้องขอต่ออาเหวยที่เป็นล่ามซ้ำแล้วซ้ำอีก ขอให้เอาโทรศัพท์คืนมา เพื่อให้สามารถติดต่อกับครอบครัว สุดท้ายเธอได้รับโทรศัพท์กลับคืนมาในวันที่ 19 ธันวาคม 2565 และรีบโทรหาครอบครัวทันที

เธอแจ้งให้พี่ชายคนโตสุดทราบถึงสิ่งที่เกิดขึ้น และเขาได้นำเรื่องนี้ไปโพสต์ในสื่อโซเชียลทันที และพยายามหาความช่วยเหลือ เขาได้เดินทางไปเมืองลำเสี้ยวพร้อมกับเพื่อน เพื่อขอความช่วยเหลือจากสำนักงานของกองทัพสหรัฐว่า เจ้าหน้าที่ยืนยันกับเขาว่าจะเข้ามาช่วยเหลือ แต่ขอให้รอสักช่วงหนึ่ง

ในขณะที่พี่ชายของนวนวยพยายามหาทางช่วยเหลือเธอ ทางบริษัทที่กักตัวเธอไว้ ได้วางแผนจะพาเธอไปอยู่ในอีกที่หนึ่ง รวมทั้งหญิงสาวอีกสามคนที่ถูกกักตัวเป็นทาส บำเรอกามในอาคารเดียวกัน ในวันที่ 2 มกราคม 2566 นวนวย และผู้หญิงอีกสามคนได้รับแจ้งว่า จะถูกพาตัวไปเมืองปัก และจะถูกขายให้เป็นพนักงานบริการ

“พวกเขาใช้มีดจี้เพื่อบังคับให้เราเข้าไปในรถ พวกเขาพบว่ามีการรั่วไหลของข้อมูลเกี่ยวกับพวกเรา จึงตัดสินใจจะพาเราไปที่เมืองปัก ฉันพยายามอีกครั้งที่จะหลบหนี ก่อนจะเข้าไปในรถ ทำให้พวกเขาใช้มีดกรีดเข้าที่หน้าอกฉัน พวกเขาถูกพาตัวไปที่เมืองปักด้วยรถยนต์สองคัน ในรถของฉันมีหญิงสาวอีกคนหนึ่งที่มาจากเมืองน้ำจาง ซึ่งพูดได้แค่ภาษาไทยแบบเดียวกับฉัน เราได้พูดคุยกันถึงโอกาสที่จะหลบหนี” นวนวย บอกเล่าความหลัง

เมื่อรถไปจอดที่หน้าร้านอาหารเพื่อกินข้าวระหว่างทางไปเมืองปัก นวนวย และหญิงสาวอีกคนเห็นเป็นโอกาสที่จะหลบหนี โดยอ้างกับคนที่ควบคุมตัวว่าต้องเข้าห้องน้ำ และสามารถหลบหนีจนตามตัวไม่เจอ คนที่ควบคุมตัวเธอมีทั้งหมดแค่สามคน พวกเขาไม่สามารถไล่ตามเธอในพื้นที่ที่มีคนหนาแน่นได้

“คนที่หลบหนีมากับฉันสามารถพูดจีนได้ดี เธอตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์เพราะไม่สามารถจ่ายหนี้คืนให้กับเจ้านายได้ เธอมีเงินหยวนอยู่บ้าง และพอจะมีช่องทางติดต่อ เมื่อพวกเราหลบหนีมาจากรถยนต์ได้แล้ว เราได้ไปหลบซ่อนตัวในร้านอาหารใกล้เคียง เธอได้ติดต่อกับคนขับรถที่รู้จักคนหนึ่ง และขอให้มารับตัวเธอไป ในเวลาเดียวกัน ฉันได้ติดต่อกับพี่ชายและแจ้งให้ทราบเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น” นวนวยกล่าว

ตอนบ่ายสองของวันเดียวกัน พวกเขาเดินทางออกจากเมืองปัก และไปถึงเมืองเชียงตุงประมาณหนึ่งทุ่ม ได้เข้าพักในเกสต์เฮาส์ที่เมืองเชียงตุงอยู่หนึ่งคืน วันต่อมา พี่ชายนวย นวยเดินทางด้วยเครื่องบินมาพบกับเธอ ครอบครัวขอให้เธอเซ็นชื่อในหนังสือเพื่อให้สัญญาแก่รัฐบาลทหารพม่าว่า จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับกิจกรรมทางการเมืองอีก และจะเดินทางกลับบ้าน แต่นวนวยกลับเลือกเส้นทางอื่น เธอตัดสินใจเดินทางข้ามพรมแดนอย่างผิดกฎหมายเข้าสู่ประเทศไทย ด้วยความช่วยเหลือจากเพื่อนที่ทำงานที่นั่น

“ในช่วงสัปดาห์สุดท้ายของเดือนมกราคม 2566 พี่ชายและฉันได้เดินทางข้ามพรมแดนเข้าสู่ประเทศไทย พี่ชายได้เช่าห้องพักให้ฉันที่แม่สาย จากนั้นก็เดินทางกลับไป แม้ว่าฉันจะเป็นอิสระ แต่ก็ยังคงรู้สึกเศร้าอยู่ลึกๆ เมื่อคิดถึงเด็กผู้หญิงอีกสองคนที่ถูกทิ้งไว้ พวกเราเองก็รอดมาได้อย่างหวุดหวิด แม้ว่าตอนนี้จะเป็นอิสระทางร่างกาย แต่ในทางจิตใจ ฉันรู้สึกทุกข์ทรมาน และเจ็บปวดกับสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต ฉันรู้ว่าต้องการได้รับคำปรึกษาเพื่อช่วยเยียวยาจิตใจ แต่ฉันก็ไม่ท้อถอย และจะไม่ยอมแพ้ จะยังทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้หญิงต้องอยู่ในสภาพแบบเดียวกันอีก ฉันจะยังคงต่อต้านเผด็จการทหารพม่า ซึ่งเป็นต้นเหตุให้เกิดสิ่งเหล่านี้กับพวกเราต่อไป” นวนวย อธิบาย

ด้วยความช่วยเหลือจากเพื่อน นวนวย ได้งานทำเป็นคนดูแลผู้สูงวัยในเมืองแห่งหนึ่งในประเทศไทย ปัจจุบัน เธออยู่ระหว่างการรับคำปรึกษาเพื่อเยียวยาความเจ็บปวดทางใจที่เกิดขึ้น

เซงเซง

เซงเซง ไม่เคยคิดฝันว่าสักวันหนึ่งงานที่มีรายได้สูงของเธอ ซึ่งเธอเชื่อว่าจะทำให้หาเลี้ยงครอบครัวได้ จะทำให้เธอต้องสูญเสียบุญ นื่องสาวอันเป็นที่รักไปได้

เซงเซง และ นูหนู มีพ่อแม่เป็นชาวจีนแต่เกิดในพม่า ในปี 2562 เมื่อเซงเซง อายุได้ 18 ปีและจบชั้นมัธยมที่โรงเรียนภาษาจีนในพม่า มีเพื่อนแนะนำงานให้ทำ เป็นเหตุให้เธอเดินทางไปในเมืองเล่าก๋าย และได้เริ่มทำงานที่บ่อนคาสิโนชื่อว่าต้ายิ่ง

เซงเซง บอกว่าตอนแรกเธอทำงานเป็นคนแจกไพ่ (หรือ“เผยโซว”) ให้ความช่วยเหลือคนที่มาเล่นพนันในบ่อน จนถึงสิ้นปี 2564 เธอได้รับการเลื่อนขั้นให้เป็นแคชเชียร์ซึ่งในตอนนั้นเธอตัดสินใจพานูหนู ที่เป็นน้องสาวมาทำงานด้วย

“ในเดือนธันวาคม 2563 ฉันเดินทางกลับบ้านเพื่อพาน้องสาวมาด้วย มีการเสนอเงินเดือนให้ที่สองล้านจ๊าด พ่อแม่ก็สนับสนุนให้เธอมาด้วย เพราะเราเองก็มีญาติอยู่ในเมืองเล่าก๋าย” เซงเซงอธิบาย

การฝึกคนงานแจกไพ่ของต้ายิ่ง

นูหนู ซึ่งเคยฝึกงานเป็นพนักงานบัญชีได้รับมอบหมายให้ทำงานแผนกบัญชีของบ่อน ทั้งพี่สาวและน้องสาวพักอยู่ในหอพักของบริษัท ตลอดทั้งปี 2564 ทั้งสองคนยังคงทำงานในบ่อนอย่างต่อเนื่อง แม้จะเกิดเหตุความวุ่นวายทางการเมือง และการระบาดของโรคโควิด-19

เนื่องจากข้อจำกัดในการเดินทางระหว่างประเทศจีนและพม่า ทางบริษัทเจ้าของบ่อนจึงได้ย้ายกิจการเป็นบ่อนพนันออนไลน์ เซงเซงได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่แปลวิดีโอจากภาษาจีนเป็นภาษาพม่า แล้วเอาไปแชร์ในโซเชียลมีเดียพร้อมกับโฆษณาเพื่อประชาสัมพันธ์กิจการบ่อนพนันของบริษัท

ช่วงสัปดาห์แรกของพฤศจิกายน 2564 ชีวิตของเซงเซง และ นูหนูต้องผันผวนอย่างหนัก ฉานที่ขายชาวจีนซึ่งเป็นผู้ดูแลธุรกิจนี้ ได้เรียกตัวนูหนูไปพบช่วงค่ำวันที่ 5 พฤศจิกายน กล่าวหาว่าเธอขโมยเงิน 60,000 หยวนจากบัญชีที่ใช้ทำธุรกิจ

นูหนู ปฏิเสธข้อกล่าวหาอย่างจริงจัง โดยแย้งว่าเธอไม่ได้เป็นคนเดียวที่สามารถเข้าถึงบัญชีนี้ ยังมีบุคคลอื่นที่มีส่วนรับผิดชอบด้วย อย่างไรก็ตาม ผู้จัดการและแผนกบัญชีได้เข้าข้างเจ้านายตัวเอง และกล่าวหาว่านูหนู เป็นผู้ลักทรัพย์ พวกเขาจะเอาตัวเธอไปส่งให้กับกลุ่มทหารบ้านโกก้างในพื้นที่ ถ้าเธอไม่ยอมจ่ายเงิน 60,000 หยวนที่ขโมยไปคืนมา ไม่มีการเสนอพยานหลักฐานเพื่อสนับสนุนข้อกล่าวหาแต่อย่างใด

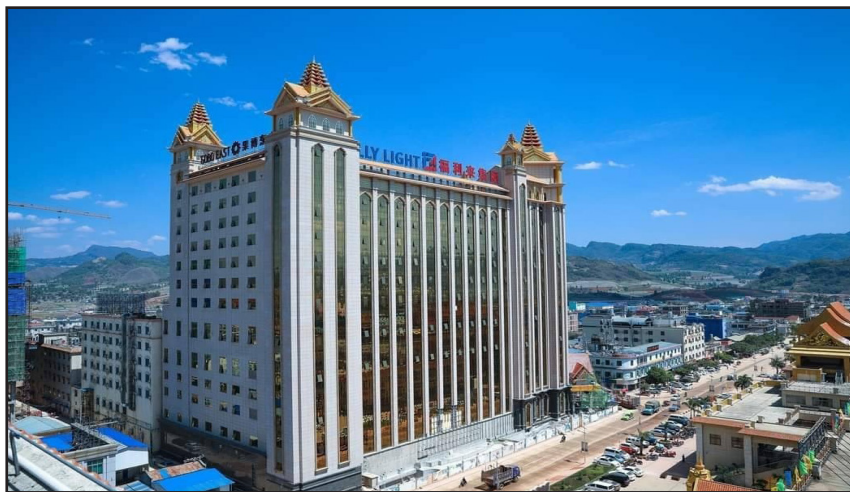
“เราไม่มีทางรู้หรือกว่า ปัญหานี้เกิดจากการบวกลบเลขที่ไม่ลงตัวทางบัญชี หรือเป็นการปลอมแปลงข้อมูลของบริษัทเอง ไม่น่าจะเป็นไปได้เลยที่น้องสาวฉันจะขโมยเงินมา ธุรกิจทุกอย่างทำกันแบบออนไลน์ และทำกันผ่านบัญชีธนาคารของจีน อย่างไรก็ตาม ไม่มีผู้จัดการหรือหัวหน้าแผนกบัญชีคนไหนที่เข้าข้างเธอ ในทางตรงกันข้าม พวกเขา กล่าวหาว่าเธอลักทรัพย์ และขอให้จ่ายเงินมาชดใช้” เซงเซง อธิบาย

ในค้ำวันนั้น เพื่อป้องกันไม่ให้พวกเธอหลบหนี มีการบังคับพาตัวเซงเซง และ นูหนูออกจากหอพัก และเดินทางไปอาคารห้าชั้นของบริษัท ตั้งอยู่ด้านตะวันออกเฉียงเหนือห่างจากเมืองเล่าก๋ายประมาณแปดกิโลเมตร ใกล้กับจุดผ่านแดนใหญ่เพื่อเข้าสู่เขตหนานชาน ประเทศจีน รอบตึกมีรถป.ต.ติดอาวุธควบคุมอย่างเข้มงวด โดยเป็นเจ้าหน้าที่ในเครื่องแบบจากกลุ่มทหารบ้านโกก้าง และเป็นอาคารศูนย์กลางที่ใช้ในการหลอกลวงทางออนไลน์

ทางบริษัทเรียกร้องให้นูนุจ่ายเงินคืนภายในหนึ่งสัปดาห์ และขังทั้งพี่สาวน้องสาวไว้ในห้องเดียวกัน ในวันที่ 5 เจ้านายโทรศัพท์มาหานูนุ และบอกให้เธอเดินทางพร้อมกับอีกคนหนึ่งไปยังโรงแรมฟูल्लीไลท์ในเมืองเล่าก๋าย นูนุ ได้ปฏิบัติตาม และเดินทางออกไปในสภาพที่ค่อนข้างปกติ แต่เมื่อเดินทางกลับมา เธออยู่ในสภาพได้รับบาดเจ็บ และเอาแต่ร้องไห้

“ในวันที่น้องสาวเดินทางกลับมา ร่างกายเธอเต็มไปด้วยบาดแผล และเอาแต่ร้องไห้ เธอบอกว่า เจ้านายของเธอพร้อมกับผู้ชายชาวจีนอีกสามคนได้เข้ามารุมข่มขืนเธอในห้องพักในโรงแรม ทั้งยังขู่ว่าจะขายเธอให้กับสถานบริการในเขตปกครองว่า ถ้าไม่ยอมนำเงินมาจ่ายคืน บาดแผลที่เกิดขึ้น เป็นผลมาจากการที่เธอพยายามขัดขืนการละเมิดทางเพศ” เซงเซง เล่าให้ฟัง

เซงเซงพยายามดิ้นรนติดต่อกับครอบครัวและลุงเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่ลุงของเธอเตือนว่า การร้องเรียนกับหน่วยงานในพื้นที่จะทำได้ยาก เพราะเป็นพื้นที่ภายใต้การปกครองของกองกำลังพิทักษ์ชายแดนโกก้าง พ่อแม่และครอบครัวของเธอที่มาจากลำเสี้ยว ได้ร้องขอโดยตรงกับบริษัท โดยเสนอว่าจะขายบ้านของครอบครัวในเมืองลำเสี้ยว เพื่อจ่ายเงินครึ่งหนึ่งเพื่อให้ปล่อยตัวน้องสาว

โรงแรม The Fully Light

นูนุ ประสบความบอบช้ำจากการทารุณทางเพศ เธอเอาแต่ร้องไห้ทุกวัน ไม่ยอมกินข้าว เธอบอกกับเซงเซงแล้วซ้ำอีกว่า ได้กลายเป็นภาระให้กับครอบครัว เซงเซงได้แต่ปลอบใจ ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าน้องสาวจะต้องเผชิญกับสภาพที่เลวร้ายแบบนี้

ในวันที่ 8 ที่ถูกกักตัว เซงเซงรู้สึกประหลาดใจกับเสียงดังด้านนอกหน้าต่าง ระหว่างที่เธออยู่ในห้องน้ำ เมื่อออกมาเธอก็พบว่านูนุ ได้กระโดดออกจากห้องซึ่งอยู่บนชั้นสี่ เซงเซงตะโกนขอความช่วยเหลือ ขอให้ปรก.ช่วยมาเปิดห้อง เธอรีบวิ่งลงบันไดไป แต่พบว่านูนุเสียชีวิตแล้วเพราะพุ่งลงมาชนกับถนนคอนกรีต ได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะอย่างรุนแรง

ช่วงดึกคืนวันนั้น คนจากบริษัทเดินทางมาและนำศพของหนูไปเผาทันที ผู้ชายที่ถืออาวุธเข้ามาได้ขู่เซงเซงไม่ให้แจ้งข่าวการฆ่าตัวตายให้คนอื่นทราบ

“ฉันเกือบจะเสียสติ ฉันต้องสูญเสียน้องสาวไปเพราะเจ้านาย คนที่ฉันทำงานด้วยมาเป็นเวลานาน และฉันยังไม่สามารถขอรับศพเธอมาได้ พวกเขาเตือนไม่ให้ฉันเอาเรื่องนี้ไปบอกเล่าให้ใครฟัง และกดดันให้ฉันเดินทางกลับบ้านทันที ถึงขั้นขู่จะจับกุมลุงของฉันซึ่งพักอาศัยในเมืองเล่าก์กาย ในวันต่อมา เมื่อไม่มีทางเลือกอื่น ฉันจึงเก็บข้าวของและเดินทางกลับบ้าน” เซงเซงบอกเล่าความหวัง

หลังจากเซงเซงเดินทางกลับไปล่าเสี้ยว และเล่าให้พ่อแม่ฟังถึงเรื่องราวที่เลวร้ายสุขภาพของพ่อเธอแย่งลงทันที และต่อมากลายเป็นผู้ป่วยติดเตียง เธออยากที่จะแจ้งความกับตำรวจเพื่อหาความยุติธรรม แต่รู้ว่าไม่มีพยานหลักฐานมากพอ และครอบครัวก็ไม่มีเงินมากพอที่จะทำคดีนี้ การประท้วงทางการเมืองอย่างต่อเนื่อง ยังเป็นเหตุทำให้เธอตัดสินใจไม่แจ้งความ เพราะเธอรู้ดีว่ามีความร่วมมือระหว่างทางการโกก้างกับเจ้านายเก่าของเธอ

“ฉันรู้สึกกังวลกับลุงซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองเล่าก์กาย ส่วนพ่อก็ป่วย และฉันไม่มีพยานหลักฐาน จึงไม่สามารถทำอะไรได้ ถึงจะเอาเรื่องนี้ไปเล่าให้ใครฟัง พวกเขาคงคิดว่าฉันโกหก ฉันจึงไม่สามารถทำอะไรได้ และไม่กล้าเอาเรื่องนี้ไปบอกใคร” เซงเซงกล่าว

ปัจจุบัน เซงเซงตัดสินใจบอกเล่าเรื่องราวของเธอ เพราะไม่ต้องการให้เยาวชนคนอื่นต้องประสบเคราะห์กรรมแบบที่เกิดขึ้นกับน้องสาว และต้องการเตือนให้เยาวชนทราบถึงความเสียหายจากการทำงานบริเวณพรมแดน

บทสรุป

เราหวังว่าจากการบอกเล่าประสบการณ์เหล่านี้ จะช่วยเตือนให้เยาวชนคนอื่นในรัฐฉานและพม่าทราบถึงความเสี่ยงอันตราย จากการเดินทางไปทำงานในพื้นที่เหล่านี้ เพื่อให้พวกเขาสามารถปกป้องตนเองจากการตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์และการปฏิบัติโดยมิชอบ

ยังมีความจำเป็นเร่งด่วนที่ทางการจะต้องปราบปรามแก๊งอาชญากรรมที่ทำธุรกิจในพื้นที่เหล่านี้ และให้มีการไต่สวนหาผู้รับผิดชอบต่อการปฏิบัติมิชอบที่เกิดขึ้นกับเหยื่อที่ตกเป็นทาสเหล่านี้

มูลนิธิเพื่อสิทธิมนุษยชนไทใหญ่ จึงมีข้อเรียกร้องดังต่อไปนี้

- เราเรียกร้องให้หน่วยงานในพื้นที่ปกครองตนเองโกก้าง และพื้นที่ใต้การควบคุมของกองทัพสหรัฐว่า ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐฉาน ยุติการให้ความร่วมมือและการคุ้มครองแก๊งชาวจีนที่ทำธุรกิจในพื้นที่ของตน
- เราเรียกร้องให้รัฐบาลจีนใช้มาตรการที่เป็นผลมากขึ้น เพื่อไต่สวนหาความรับผิดชอบต่อพลเมืองของตน ที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมในเขตปกครองโกก้างและว้าของรัฐฉาน
- เราเรียกร้องให้รัฐบาลเวียดนาม ซึ่งมีรัฐวิสาหกิจชื่อเวียดเทล (Viettel) และเป็นหุ้นส่วนการดำเนินงานกับมายเทล (Mytel) ให้สอบสวนการใช้โครงข่ายโครงข่ายมายเทล (Mytel) เพื่อก่ออาชญากรรมไซเบอร์ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐฉาน

มูลนิธิเพื่อสิทธิมนุษยชนไทใหญ่

Website: shanhumanrights.org

